

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มาระโก

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ มาระโก ซึ่งเชื่อว่าเป็น “ลูกชายของน้องสาว บารนาบัส” (คส 4:10) มาระโกได้เดินทางไปประกาศเทียวกแรกที่เมืองอันติโอกพร้อมกับอัครสาวกเปาโลกับบารนาบัส และได้ละท่านทั้งสองไว้ที่เมืองเปอร์กาซึ่งเปาโลไม่เห็นด้วย เปาโลจึงไม่ยอมให้มาระโกไปพร้อมกับท่านอีก (กจ 13:5, 13; 15:37-39) แต่ภายหลังมาระโกได้หันมารับใช้พระเจ้าอีกและอยู่กับเปโตรในกรุงบาบิโลนในปีค.ศ. 60 (1 ปต 5:13) หลังจากนั้นอีกประมาณ 4 หรือ 5 ปี มาระโกได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม (คส 4:10; พม 1:24) แต่เปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรม

หลาย คนที่ไม่เชื่อใน พระ คัมภีร์พูดว่า หนังสือ มาระโก ได้ถูกเขียนขึ้นเป็นเล่มแรก ก่อนเล่มอื่นในสี่เล่มที่เรียกกันว่า “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกนี้ได้ถูกคัดลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เขาเรียกว่า “เล่ม Q” (ซึ่งไม่มีใครเคยได้พบ “เล่ม Q” นี้) ที่ได้มาจากคำบอกเล่าต่อกันมา คือจากเรื่องราวต่างๆที่อัครสาวกเปโตรเล่าให้มาระโกฟัง และเขาอ้างว่าหนังสือมัทธิวและหนังสือลูกาได้รับการลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก แต่ความคิดเหล่านี้เป็นความคิดที่ไร้สาระ เพราะว่าหนังสือมาระโกนี้และพระคัมภีร์ทั้งหมด “ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ 4:4) และ “ได้รับการดลใจจากพระเจ้า” (2 ทธ 3:16) ทุกคนที่เขียนส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์รวมทั้งมาระโกนั้นได้เขียน “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยมได้เข้าไปใน

ใจมนุษย์” (1 คร 2:9) เพราะว่าทุกข้อที่ได้เขียนไว้นั้นก็เขียน โดยได้รับการดลใจจากพระวิญญาณของพระเจ้า มาระโก เขียนถึงสิ่งที่ท่านเห็นด้วยตาของตนเอง ไม่ใช่สิ่งที่เปโตร ได้เล่าให้ท่านฟัง คำที่น่าสังเกตในหนังสือมาระโกก็คือ “ใน ทันใดนั้น”

ข่าวประเสริฐของ พระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยมาระโก นั้นทำให้เราเห็นพระลักษณะของพระเยซูในสภาพของผู้รับ ใช้ของพระเยโฮวาห์

การเทศนาสั่งสอนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-11; ลก 3:1-16; ยน 1:6-8, 19-28)

¹ ข่าว ประเสริฐของ พระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า เริ่ม ต้น ตรง นี้ ² ตาม ที่ได้เขียน ไว้ ใน คำ ของ ศาสดา พยากรณ์ว่า “ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ นั้น จะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน ³ เสียงผู้ร้องใน ถิ่นทุรกันดารว่า “จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป” ⁴ ยอห์นให้เขา รับ บัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอัน สำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อการยกโทษความผิดบาป ⁵ คน ทั่ว แคว้น ยูเดียกับชาว กรุง เยรูซาเล็ม ได้พากันออกไปหา ยอห์น สาราภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมา จากท่านในแม่น้ำจอร์แดน ⁶ ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนอูฐ และใช้หนังสัตว์คาคเอา รับประทานตักแตนและน้ำผึ้งป่า ⁷ ท่าน ประกาศว่า “ภายหลัง เรา จะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จ มาทรงเป็นใหญ่กว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะน้อมตัวลง แก่สายฉลองพระบาทให้พระองค์ ⁸ จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น (มธ 3:13-17; ลก 3:21-22)

⁹ ต่อมาในคราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธ แคว้นกาลิลี และได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน ¹⁰ พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดุนกเขาเสด็จลงมาบนพระองค์ ¹¹ แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก”

พญามารทดลองพระเยซู (มธ 4:1-11; ลก 4:1-13)

¹² ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเร้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไป ใน ถิ่น ทูรกัน ดาร ¹³ และ ซาตาน ได้ ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน พระองค์ทรงอยู่ในที่ของสัตว์ป่า และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มเทศนาสั่งสอนในแคว้นกาลิลี (มธ 4:12-13; ลก 4:14)

¹⁴ ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้น กาลิลี ทรง ประกาศข่าว ประเสริฐ แห่ง อาณาจักรของพระเจ้า ¹⁵ และตรัสว่า “**เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้านี้มาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด**”

ทรงเรียกซีโมน อันดรูว์ ยากอบ และยอห์น (มธ 4:18-32; ลก 5:10-11; ยน 1:35-42)

¹⁶ ขณะที่พระองค์เสด็จ ไป ตาม ชายทะเล กาลิลี พระองค์ก็ทรง ทอด พระเนตร เห็น ซี โมน และ อัน ดรูว์ น้องชายของซีโมน กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล ด้วยว่าเขาเป็นชาวประมง ¹⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “**ท่านจงตามเรามาเถิด**

และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา”¹⁸ เขาก็ละอวนตามพระองค์ ไปทันที¹⁹ ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรชายเศเบดี กับ ยอห์น น้องชายของเขา กำลังซุนอวนอยู่ในเรือ²⁰ ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกเขา เขาจึงละเศเบดีบิดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงขับผีในเมืองคาเปอร์นาอุม (ลก 4:31-37)

²¹ พระองค์กับ พวกของพระองค์ จึงเข้าไปในเมือง คาเปอร์นาอุม และพอถึงวันสะบาโตพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน²² เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมาจารย์ไม่²³ มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้ร้องออกมา²⁴ ว่า “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า”²⁵ พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า “เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ”²⁶ และเมื่อผีโสโครกทำให้คนนั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา²⁷ คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า “การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจ และมันก็เชื่อฟังท่าน”²⁸ ในขณะนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของซีโมนเปโตร (มธ 8:14-15; ลก 4:38-39)

²⁹ พอ ออก มา จาก ธรรม ศาลา พระองค์กับ พวก ของ พระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซีโมนและอันดรูว์ พร้อมกับ

ยากอบและยอห์น³⁰ แม่ยายของซีโมนนอนป่วยจับไข้อยู่ในทันใดนั้นเขาจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่องของนาง³¹ แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมือนางพยุงขึ้นและทันใดนั้นไข้ก็หาย นางจึงปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นอันมากเวลาเย็น (มธ 8:16-17; ลก 4:40-41)

³² เวลาเย็นวันนั้นครั้น ตะวัน ตก แล้ว คน ทั้ง หลาย พา บรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่มีผีสิง มาหาพระองค์³³ และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกันอยู่ที่ประตู³⁴ พระองค์จึงทรงรักษาคนเป็นโรคต่างๆให้หายหลายคน และได้ทรงขับผีออกเสียหลายผี แต่ผีเหล่านั้นพระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันรู้จักพระองค์

พระเยซูทรงอธิษฐานและออกไปประกาศ (ลก 4:42-44)

³⁵ ครั้น เวลา เช้า มีด พระองค์ได้ทรง ลุก ขึ้น เสด็จ ออก ไป ยัง ที่ เปรี๊ยว และ ทรง อธิษฐาน ที่ นั้น³⁶ ฝ่าย ซี โมน และ คน ทั้ง หลาย ที่อยู่ด้วย ก็ตาม หา พระองค์³⁷ เมื่อ พวกเขา พบพระองค์แล้ว เขาจึงทูลพระองค์ว่า “คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์”³⁸ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามา ก็เพื่อการนั่นเอง”³⁹ พระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลาของเขาทั่วแคว้นกาลิลี และได้ขับผีออกเสียหลายผี

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นโรคเรื้อนให้หาย (มธ 8:2-4; ลก 5:12-14)

⁴⁰ และมีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลวิงวอนพระองค์ว่า “เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะ ทรง บันดาล ให้ ข้า พระองค์ สะอาด ได้”

41 พระเยซูทรงสงสารเขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น
 ตรัสแก่เขาว่า **“เราพอใจแล้ว เจ้าจงสะอาดเถิด”** 42 พอ
 พระองค์ ตรัส แล้ว ใน ทันใด นั้น โรค เรื้อน ก็หาย และ คน
 นั้นก็สะอาด 43 ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น 44 ตรัส
 แก่เขาว่า **“เจ้าอย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใด ฟัง เลย แต่จง ไป
 สำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หาย
 โรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อ
 คนทั้งหลาย”** 45 แต่คนนั้น เมื่อออกไป แล้วก็ ตั้ง ต้น ป่าว
 ร้อง มากมาย ให้ เลื่อง ลือ ไป จน พระ เยซู จะ เสด็จ เข้า ไป ใน
 เมืองอย่างเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกใน
 ที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์

2

คนอัมพาตได้รับความรอดแล้วได้รับการรักษาจนหาย
 (มธ 9:1-8; ลก 5:18-26)

1 ครั้น ล่วง ไป หลาย วัน พระองค์ได้เสด็จ ไป ใน เมือง คา
 เปอร นา อุมอิก และ คน ทั้ง หลาย ได้ ยินว่า พระองค์ประ
 ทับที่บ้าน 2 และ ใน เวลา นั้น คน เป็นอัน มาก มา ชุมนุ้มนกัน
 จน ไม่มีที่จะรับ จะเข้าใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึง เทศนา
 พระวณะ นั้น ให้ เขา ฟัง 3 แล้ว มี คน นำ คน อัมพาต คน
 หนึ่ง มา หา พระองค์ มีสี่ คน หาม 4 เมื่อ เขา เข้าไป ให้ ถึง
 พระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึง รื้อดาดฟ้าหลังคาตรง
 ที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อน
 แคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา 5 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตร
 เห็น ความ เชื่อ ของ เขา ทั้ง หลาย พระองค์จึง ตรัส กับ คน
 อัมพาต ว่า **“ลูก เอ๋ย บาป ของ เจ้า ได้ รับ การ อภัย แล้ว”**
 6 แต่มีพวก ธรรมาจารย์บาง คน นั่ง อยู่ที่ นั้น และ เขา คิด
 ในใจว่า 7 **“ทำไมคนนี้พูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะยก**

ความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น”⁸ และในทันใดนั้น เมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า⁹ ที่จะว่ากับคนอัมพาตว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด’ นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน¹⁰ แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า)¹¹ “เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด”¹² ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร่เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า “เราไม่เคยเห็นการเช่นนี้เลย”

ทรงเรียกเลวี คนเก็บภาษี (มธ 9:9-13; ลก 5:27-32)

¹³ ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลอีก ประชาชนก็มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา¹⁴ เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า “**จงตามเรามาเถิด**” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป¹⁵ ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก¹⁶ ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป จึงถามสาวกของพระองค์ว่า “เหตุไฉนพระองค์จึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า”¹⁷ ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “**คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ**

เรามีได้มา เพื่อจะเรียก คนชอบธรรม แต่มาเรียก คนบาป ให้กลับใจเสียใหม่”¹⁸ มีพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังถืออดอาหาร พวกเขาจึงมาทูลถามพระองค์ว่า “เหตุไฉน พวกสาวกของ ยอห์น และของ พวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถือ”¹⁹ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวถืออดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหายก็ถืออดอาหารไม่ได้นานเท่านั้น²⁰ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร

คำอุปมาเกี่ยวกับผ้าและถุงหนัง (มธ 9:16-17; ลก 5:36-39)

²¹ ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื่อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อหดจะทำให้เสื่อเก่าขาดกว้างออกไปอีก²² และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงเก่านั้นขาดไป น้ำองุ่นนั้นจะไหลออก ถุงหนังก็จะเสียไป แต่น้ำองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่”

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต (มธ 12:1-8; ลก 6:1-5)

²³ ต่อมาในวันสะบาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว และเมื่อพวกสาวกของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป²⁴ ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า “ดูเถิดทำไมพวกเขาจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต”²⁵ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยากทั้งท่าน และพรรคพวกด้วย²⁶ คือ คราวเมื่ออาบิยาธาร์เป็นมหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และ

รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น และข้ายังส่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย”²⁷ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “วันสะบาโตนั้น ทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต²⁸ เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์ เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย”

3

ทรงรักษาชายมือลีบในวันสะบาโต (มธ 12:10-14; ลก 6:6-11)

¹ แล้ว พระองค์ได้เสด็จ เข้าไป ใน ธรรม ศาลา อีก และที่ นั้นมี ชาย คน หนึ่งมือ ข้าง หนึ่ง ลีบ ² คน เหล่า นั้น คอย ดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ ³ พระองค์ตรัสแก่คนมือลีบว่า “มายืนข้างหน้าเถอะ” ⁴ พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้งหลายว่า “ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำการดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตดีหรือจะสังหารชีวิตดี” ฝ่ายคนทั้งปวงก็นิ่งอยู่ ⁵ พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมีมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง

ฝูงชนก็ติดตามไป และคนเป็นอันมากได้รับการรักษาให้หาย (มธ 12:15-16; ลก 6:17-19)

⁶ พวกเขา ฟา ริสิจึง ออก ไป และ ใน ทันใด นั้น ได้ ปรึกษา กับ พรรค พวก ของ เฮ โรด ถึง พระองค์ว่า พวกเขา จะ ทำ อย่ างไร จึง จะ ฆ่า พระองค์ได้ ⁷ ฝ่าย พระ เยซู กับ พวก สาวก

ของ พระองค์ จึง ออก จาก ที่ นั้น ไป ยัง ทะเล และ ผุ่ง ชน เป็นอัน มาก จาก แคว้น กา ลี ลี ได้ตามพระ องค์ไป ทั้ง จาก แคว้น ยู เดีย ⁸ จาก กรุง เยรูซาเล็ม และจาก เมือง เอ โดม และ จาก ฟาก แม่น้ำ จอร์แดน ข้าง โนน และ จาก แคว้น เมือง ไท ระ และ ไช ดอน ผุ่ง ชน เป็นอัน มาก เมื่อ เขา ได้ยิน ถึง สิ่ง ยิ่ง ใหญ่ที่พระองค์ทรง กระทำ นั้นก็ มา หา พระองค์ ⁹ พระองค์จึง ตรัสสั่ง พวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็ก มาคอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ ¹⁰ ด้วย ว่า พระองค์ได้ทรง รักษา คน เป็นอัน มาก ให้ หาย โรค จน บรรดา ผู้ที่มีโรค ต่างๆ เบียดเสียด กัน เข้า มา เพื่อ จะ ได้ถูก ต่อม พระองค์ ¹¹ และ พวก ผี โสโครก เมื่อ ได้เห็น พระ องค์ก็ได้หมอบ ลง กราบ พระองค์ แล้ว ร้อง อึง ว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ¹² ฝ่ายพระองค์จึง ทรงกำชับห้ามมันมิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด

ทรงตั้งอัครสาวกสิบสองคน (มธ 10:1-4; ลก 6:12-16)

¹³ แล้ว พระองค์ เสด็จขึ้น ภูเข และ พอ พระทัย จะ เรียก ผู้ใด พระองค์ก็ทรง เรียก ผู้ นั้น แล้ว เขา ได้ มา หา พระองค์ ¹⁴ พระองค์จึงทรง ตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับ พระองค์ เพื่อ พระองค์ จะ ทรง ใช้ เขา ไป ประกาศ ¹⁵ และ ให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆและขับผีออกได้ ¹⁶ และซีโมน นั้น พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่าเปโตร ¹⁷ และยากอบ บุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบ ทั้งสองคน นี้พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูก ฟ้าร้อง ¹⁸ อันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มัทธีว โธมัส ยากอบ บุตรชายอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนชาวคานาอัน ¹⁹ และยู ดาสิส คาริโธทที่ได้ทรยศพระองค์นั้น พระองค์และพวก สาวกจึงเข้าไปในเรือน ²⁰ และผุ่งชนก็มาประชุมกันอีก จน

พระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้²¹ เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า “พระองค์วิกลจริตแล้ว”

ความพิตบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ (มธ 12:24-29; ลก 11:14-20)

²² พวกธรรมาจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า “ผู้นี้มีเบเอลเซบูลสิง” และ “ที่เขาขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจนายผีนั้น”²³ ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า “ซาตานจะขับซาตานให้ออกอย่างไรได้²⁴ ถ้าราชอาณาจักรใดๆ เกิดแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้²⁵ ถ้าคร้วเรือนใดๆ เกิดแตกแยกกัน คร้วเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้²⁶ และถ้าซาตานจะต่อสู้กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ มิแต่จะสิ้นสูญไป²⁷ ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่มังกำลังมาก และปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่มังกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้²⁸ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความพิตบาปทุกอย่างและคำหมีนประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้²⁹ แต่ผู้ใดจะกล่าวคำหมีนประมาทต่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ จะไม่ได้รับการอภัยโทษเลย แต่ผู้นั้นย่อมได้รับโทษจากการพิพากษาเป็นนิตย์”³⁰ ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า “พระองค์มีผีโสโครกเข้าสิง”

ผู้ที่เชื่อเป็นเหมือนมารดาและพี่น้องของพระเยซู (มธ 12:46-50; ลก 8:19-21)

³¹ เวลานั้น มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์³² และ

ประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด มารดา และพวกน้องชายของพระองค์มาหา พระองค์ คอยอยู่ข้างนอก” ³³ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ใครเป็นมารดา ของเรา และใคร เป็น พี่น้อง ของเรา” ³⁴ พระองค์ทอด พระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า “ดูเถิด นี่เป็น มารดา และ พี่น้อง ของเรา ³⁵ ผู้ใด จะ กระทำ ตาม พระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดา ของเรา”

4

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช (มธ 13:1-23; ลก 8:4-15)

¹ แล้วพระองค์ทรง ตั้ง ต้น ส้ม สอน ที่ ฝั่ง ทะเล อีก ฝูงชน เป็นอัน มาก พา กัน มา หา พระองค์ เหตุฉะนั้น พระองค์ จึง ได้ เสด็จ ลง ไป ประทับ ใน เรือ ที่ทะเล และ ฝูงชน อยู่บน ฝั่ง ชายทะเล ² พระองค์จึง ตรัสสั่งสอน เขาหลายประการ เป็น คำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ³ “จง ฟัง ดูเถิด มีผู้หว่าน คนหนึ่ง ออก ไป หว่าน พืช ⁴ และ ต่อ มา เมื่อ เขาหว่าน เมล็ดพืชก็ ตก ตาม หนทางบ้าง แล้วนก ในอากาศก็มากินเสีย ⁵ บ้างก็ ตก ที่ ซึ่งมี พื้น หิน มีเนื้อดิน แต่ น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็ว เพราะดินไม่ลึก ⁶ แต่เมื่อแดด จัด แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป ⁷ บ้างก็ ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิด ผล ⁸ บ้างก็ ตก ที่ดินดี แล้วงอกงาม จำเริญขึ้น เกิดผล สามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง” ⁹ แล้วพระองค์ ตรัสแก่เขาว่า “ใครมีหู จงฟังเถิด” ¹⁰ เมื่อพระองค์อยู่ตาม ลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคน ได้ทูล ถาม พระองค์ถึง คำอุปมานั้น ¹¹ พระองค์จึง ตรัสแก่เขาว่า “ข้อ ความ ลึกลับ แห่ง อาณาจักร ของ พระเจ้า ทรง โปรด ให้

ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านี้ จะแจ้งให้เป็นการอุปมาทุกอย่าง ¹² เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่า แต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเขาจะกลับใจเสียใหม่ และความผิดบาปของเขาจะได้ยกโทษเสีย”

พระเยซูทรง อธิบายถึง คำอุปมานั้น (มธ 13:18-23; ลก 8:11-15)

¹³ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจ คำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้ ¹⁴ ผู้หว่านนั้นก็ไ้หว่านพระวอนะ ¹⁵ ซึ่งตกริมหนทางนั้น ได้แก่พระวอนะที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง ในทันใดนั้น ซาตานก็ มา ชิง เอา พระวอนะ ซึ่ง หว่าน ในใจ เขา นั้น ไป เสีย ¹⁶ และซึ่ง ตก ที่ ซึ่งมี พื้น หิน มีเนื้อดิน แต่ น้อย นั้น ก็ ทำนอง เดียวกัน ได้ แก่ บุคคล ที่ ได้ ยิน พระวอนะ และ ก็ รับ ทน ที่ ด้วย ความ ปรีดี ¹⁷ แต่ ไม่มี ราก ใน ตัว จึง ทน อยู่ ได้ ชั่ว คราว ภาย หลัง เมื่อ เกิด การ ยาก ลำบาก และ การ ข่มเหง ต่างๆ เพราะ พระวอนะ นั้น ก็ เลิก เสีย ใน ทัน ที ทันใด ¹⁸ และ พืช ซึ่ง หว่าน กลาง หนาม นั้น ได้ แก่ บุคคล ที่ ได้ ฟัง พระวอนะ ¹⁹ แล้ว ความ กังวล ตาม ธรรมดา โลก และ ความ ลุ่มหลง ใน ทรัพย์ สมบัติ และ ความ โลก ใน สิ่ง อื่นๆ ได้ เข้า มา และ ปกคลุม พระวอนะ นั้น จึง ไม่ เกิด ผล ²⁰ ส่วน พืช ซึ่ง หว่าน ตก ใน ดิน ดิน นั้น ได้ แก่ บุคคล ที่ ได้ ยิน พระวอนะ นั้น และ รับ ไว้ จึง เกิด ผล สาม สิบ เท่า บ้าง หก สิบ เท่า บ้าง ร้อย เท่า บ้าง”

เขียนที่จุดแล้วต้องตั้งไว้ให้ส่องแสง (มธ 5:15-16; ลก 8:16; 11:33)

²¹ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้ได้ถึง ใต้เตียงนอนหรือ และมีใช้สำหรับตั้งไว้บนเชิงเทียน

หรือ ²² เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ ซึ่งจะไม่ปรากฏ แจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะไม่ต้องแพร่งพราย ²³ ถ้าใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด” ²⁴ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “จงเอาใจจดจ่อ ต่อ สิ่งที่ท่าน ฟัง ให้ดี ท่าน จะ ตวง ให้ เขา ด้วย ทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว ²⁵ ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะเอาไปเสียจากเขา”

อาณาจักรที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

²⁶ พระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน ²⁷ แล้วกลางคืนก็ถอนกลับ และกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ้ายพืชนั้นจะงอกจำเรียงขึ้นอย่างไร เขาก็ไม่รู้ ²⁸ เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเรียงขึ้นเป็นลำต้นก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง ²⁹ ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว”

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มธ 13:31-32; ลก 13:18-19)

³⁰ และ พระ องค์ ตรัสว่า “อาณาจักร ของ พระเจ้า จะ เปรียบ เหมือน สิ่ง ใด หรือ จะ สำแดง ด้วย คำ เปรียบ ใด อย่างไร ³¹ ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน ³² แต่เมื่อเพาะแล้ว จึงงอกขึ้น จำเรียงใหญ่โตกว่า ฝักทั้ง ปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นักในอากาศมาอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้” ³³ พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพระวณะให้แก่เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้น เป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้ ³⁴ และนอกจาก คำ อุปมา พระองค์มิได้ตรัส แก่ เขา

เลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบาย
 สิ่งสารพัดนั้นแก่เหล่าสาวก

พายุใหญ่ในทะเลกาลิลีสงบลง (มธ 8:23-27; ลก 8:22-25)

³⁵ เย็นวันนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า **“ให้พวก
 เราข้าม ไป ฝั่ง ฟาก ข้าง โนน เล็ด”** ³⁶ เมื่อ ลูป ระ ชา ชน
 แล้ว เขา จึง เชิญ พระองค์ เสด็จ ไป ใน เรือ ที่พระองค์ประ
 ทับอยู่นั้น และมี เรืออื่น เล็กๆ หลาย ลำ ไป กับ พระองค์ด้วย
³⁷ และพายุใหญ่ได้บังเกิด ขึ้น และ คลื่น ก็ ชัด เข้า ไป ใน เรือ
 จน เรือ เต็ม อยู่แล้ว ³⁸ ฝ่าย พระองค์ บรรทม หนุน หมอน
 หลับอยู่ที่ท้าย เรือ เหล่า สาวก จึง มา ปลุก พระองค์ ทูล ว่า
 “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย กำลัง จะ พิณาศ อยู่แล้ว
 ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ” ³⁹ พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้าม
 ลมและตรัสแก่ทะเลว่า **“จงสงบเงียบซี”** แล้วลมก็หยุดมี
 ความสงบเงียบทั่วไป ⁴⁰ พระองค์จึง ตรัส แก่ เขา ว่า **“ทำไม
 ท่านกลัวอย่างนี้ ท่านยังไม่มี ความ เชื่อ หรือ”** ⁴¹ ฝ่ายเขาก็ เกร
 งดกลัวนักหนาและพูดกันและกันว่า “ท่านนี้เป็นผู้ใดหนอ
 จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

5

ทรงขับผีออกจากผู้ชายที่เมืองกาตารา (มธ 8:28-34; ลก
 8:26-37)

¹ ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาว
 กาตารา ² พอพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชาย
 คนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพมีผีโสโครกสิงได้มาพบพระ
 องค์ ³ คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดจะ
 ผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่ ⁴ เพราะว่า
 ได้ล่ามโซ่ใส่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวน
 เสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้ ⁵ เขาคั่งร้องอึง

อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพและที่ภูเขาทั้งกลางวันกลางคืนเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัว ⁶ ครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามานมัสการพระองค์ ⁷ แล้วร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้า สูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ข้าพระองค์ขอให้พระองค์บัญญัติในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ทรمانข้าพระองค์” ⁸ ที่พูดเช่นนี้ เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า “**อ้ายผีโสโครก จงออกมาจากคนนั้นเถิด**” ⁹ แล้วพระองค์ตรัสถามมันว่า “**เจ้าชื่ออะไร**” มันตอบว่า “ชื่อ กอง เพราะว่าพวกข้าพระองค์หลายตน ด้วยกัน” ¹⁰ มัน จึงอ้อนวอนพระองค์ เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออกจากแดนเมืองนั้น ¹¹ มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหล่เขาตำบลนั้น ¹² ผีเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า “ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าในสุกรเหล่านั้นเถิด” ¹³ พระเยซูก็ทรงอนุญาตทันที แล้วผีโสโครกนั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกร สุกรทั้งฝูง (ประมาณสองพันตัว) ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชั้นลงไปทะเลสาบน้ำตาย ¹⁴ ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้นต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่องทั้งในนครและบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ¹⁵ เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้น นุ่งห่มผ้า นั่ง อยู่มีสติอารมณ์ดี เขา จึง เกรง กลัวนัก ¹⁶ แล้ว คน ที่ได้เห็นก็ เล่า เหตุการณ์ซึ่งบังเกิด แก่คนที่ผีสิงนั้น และซึ่งบังเกิดแก่ฝูงสุกรให้เขาฟัง ¹⁷ คนทั้งหลายจึงเริ่มพากันอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากเขตแดนเมืองของเขา ¹⁸ เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลงเรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้อ้อนวอนขอติดตามพระองค์ไป ¹⁹ พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขาว่า “**จงไปหาพวกพ้องของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึง เรื่อง เหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า**

ได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว”
 20 ฝ่ายคนนั้นก็ทูลลา แล้วเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีถึง เหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา และคนทั้ง ปวงก็ประหลาดใจนัก

หญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์และหายโรค ลูกสาว ของไยรัสเป็นขึ้นมาจากความตาย (มธ 9:18-26; ลก 8:41-56)

21 ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามฟากกลับไปแล้ว มีคน เป็นอัน มากมา หา พระองค์ และ พระองค์ ยัง ประทับที่ฝั่ง ทะเล 22 ดูเถิด มีนายธรรมศาลา คนหนึ่ง ชื่อ ไยรัส เดิน มา และเมื่อเขาเห็นพระองค์ก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์ 23 แล้วทูล อ้อนวอน พระองค์ เป็นอัน มากว่า “ลูกสาว เล็กๆ ของข้าพระองค์ป่วยเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไป วาง พระหัตถ์ บน เขา เพื่อ เขา จะ ได้ หาย โรค และ ไม่ตาย” 24 ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จไปกับคนนั้น มีคนเป็นอันมากตาม พ ระองค์ไป และเบียดเสียดพระองค์ 25 มีผู้หญิงคนหนึ่ง เป็น โรคตกเลือด ได้สิบสองปีมาแล้ว 26 ได้ทนทุกข์ลำบาก มาก เพราะมีหมอลหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมด สิ้น โรคนั้นก็มีได้บรรเทา แต่ยิ่ง กำเริบ ขึ้น 27 ครั้น ผู้หญิง นั้น ได้ยิน ถึง เรื่อง พระเยซู เธอก็ เดิน ปะปน กับ ประชาชน ที่ เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องฉลองพระองค์ 28 เพราะเธอคิดว่า “ถ้าเราได้แตะต้องแต่ฉลองพระองค์ เรา ก็ จะ หาย โรค” 29 ในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้ หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว 30 บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูทรง รู้สึก ว่า ฤทธิ์ ชาน ออก จาก พระองค์แล้ว จึง เหลียว หลัง ใน ขณะ ที่ ผุ่ ง ชน เบียด เสียด กัน นั้น ตรัสว่า “ใคร ถูก ต้อง เสื่อ ของเรา” 31 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทอด พระเนตร เห็นแล้วว่า ประชาชน กำลัง เบียด เสียด พระองค์

และพระองค์ยังจะทรงถามอีกหรือว่า **‘ใครถูกต้องเรา’** ”
³² แล้วพระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิง
 ที่ได้กระทำการนั้น ³³ ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะรู้
 เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมากราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริง
 ทั้งสิ้น ³⁴ พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า **“ลูกสาวเอ๋ย ที่เจ้า
 หายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้เถิด**
” ³⁵ เมื่อพระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ มีบางคนได้มาจาก
 บ้านนายธรรมศาลาบอกว่า **“ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว**
ยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า” ³⁶ ทันทีที่พระเยซูทรงฟัง
 คำซึ่งเขานั้น พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า **“อย่า
 วิตกเลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด”** ³⁷ พระองค์ไม่ทรงอนุญาต
 ให้ผู้ใดไปด้วยเว้นแต่เปโตร ยากอบ และยอห์น น้องชาย
 ของยากอบ ³⁸ ครั้นพระองค์เสด็จไปถึง เรือนนายธรรม
 ศาลาแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นคนรูงาวัยร้องไห้คร่ำครวญ
 เป็นอันมาก ³⁹ และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้วจึงตรัสถาม
 เขาว่า **“ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้รูงาวัยไปทำไม เด็กหญิง
 นั้น ไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่”** ⁴⁰ เขาก็พากันหัวเราะเยาะ
 พระองค์ แต่เมื่อพระองค์จับคนทั้งหลายออกไปแล้ว จึง
 นำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้นและสาวกสามคนที่อยู่กับ
 พระองค์ เข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่ ⁴¹ พระองค์จึงจับมือ
 เด็กหญิงนั้นตรัสแก่เขาว่า **“ทาลิธา คูมิ”** แปลว่า **“เด็กหญิง
 เอ๋ย เราว่าแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด”** ⁴² ในทันใดนั้นเด็กหญิง
 นั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะว่าเด็กนั้นอายุได้สิบสองปี คนทั้งปวง
 ก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง ⁴³ พระองค์ก็กำชับห้ามเขาแข็งแรง
 ไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์นี้ แล้วจึงสั่งเขาให้นำอาหารมา
 ให้เด็กนั้นรับประทาน

6

พระเยซูทรงกลับไปเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธ (มธ 13:54-58; ลก 4:16-30)

¹ ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังบ้านเมืองของพระองค์ และเหล่า สาวก ของ พระองค์ก็ตามพระองค์ไป ² พอถึง วัน สะบาโต พระองค์ ทรง ตั้ง ต้น สั่ง สอน ใน ธรรมศาลา และ คน เป็นอัน มาก ที่ได้ยิน พระองค์ก็ประหลาดใจ นักพูดกันว่า “คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประทาน แก่ คน นี้ เป็น ปัญญา อย่าง ไດ จึง ทำการมหัศจรรย์อย่าง นี้ สำ เร็จด้ว ยมือ ของ เขา ³ คน นี้ เป็นช่างไม้บุตรชาย นาง มารีย์มีใช้หรือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และ ซีโมน เป็น น้อง ชาย มีใช้หรือ และ น้อง สาว ทั้ง หลาย ของเขาก็อยู่ที่นี้กับเรามีใช้หรือ” เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์ ⁴ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า “**ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน**” ⁵ พระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั้นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค ⁶ พระองค์ก็ประหลาดพระทัย เพราะเขาไม่มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ

ทรงใช้ อัครสาวก ทั้ง สิบสอง คน ออก ไป เทศนา สั่ง สอน (มธ 10:1-42; ลก 9:1-6)

⁷ พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วทรงเริ่มใช้เขาให้ออกไปเป็นคู่ๆ ทรงประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ ⁸ และ ตรัส คำขับ เขา ไม่ให้เอา อะไร ไป ใช้ ตาม ทาง เว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว ห้ามมิให้เอาอาหาร หรือยาม หรือหาสตางค์ใส่ใ้ไป ⁹ แต่ให้สวมรองเท้า และไม่ให้สวมเสื้อสองตัว ¹⁰ แล้ว พระองค์ ตรัสสั่ง เขาว่า “**ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้า**

อาศัยในเรือนไหน ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั่น ¹¹ และถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั่นจงสะบัดผงคลีใต้ฝ่าเท้าของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษา นั้นโทษของเมืองไซโดมและเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น” ¹² ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปเทศนาประกาศให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ ¹³ เขาได้ขับผีให้ออกเสียหลายผี และได้เอาน้ำมนต์ขโลมคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค

เฮโรดทรงสั่งให้ตัด ศีรษะยอห์น ผู้ให้รับ บัพติศมา (มธ 14:1-12; ลก 9:7-9)

¹⁴ ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะว่า พระนาม ของ พระองค์ได้เลื่อง ลือ ไป) แล้วท่านตรัสว่า “ยอห์น ผู้ให้รับ บัพติศมา เป็น ชื่น มา จาก ความ ตาย แล้ว เหตุฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้” ¹⁵ แต่คนอื่นว่า “เป็นเอ ลียาห์” และคนอื่น ๆ ว่า “เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือ เหมือนคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์” ¹⁶ ฝ่ายเฮโรดเมื่อ ทรงได้ยินแล้วจึงตรัสว่า “คือยอห์นนั่นเองที่เราได้ตัดศีรษะ เสีย ท่าน ได้ เป็น ชื่น มา จาก ความ ตาย” ¹⁷ ด้วยว่า เฮโรด ได้ใช้คน ไป จับ ยอห์น และ ล่าม โข่ ชัง คุก ไว้ เพราะเห็น แก่ นางเฮโรเดียสภรรยาฟิลิปน้องชายของตน ด้วยเฮโรดได้ รับนางนั้นเป็นภรรยาของตน ¹⁸ เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮ โรดว่า “ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับ ภรรยาของน้องชาย มา เป็น ภรรยาของตน” ¹⁹ นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาท ยอห์น และปรารถนา จะฆ่า ท่าน เสีย แต่ฆ่า ไม่ได้ ²⁰ เพราะ เฮโรดยำเกรงยอห์นด้วยรู้ว่า ท่านเป็น คนชอบธรรม และ บริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่านไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของ ท่านก็ปฏิบัติตามหลายสิ่ง และยินดีรับฟังท่าน ²¹ ครั้นอยู่ มาวันหนึ่ง เป็นโอกาสดี คือ เป็นวันฉลองวันกำเนิดของเฮ

โรด เฮอร์โธให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญๆ ทั้งปวงในแคว้นกาลิลี ²² เมื่อบุตรสาวของนาง เฮอร์โธเสด็จเข้ามาเตือนรำ ทำให้เฮอร์โธและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า “เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เธอ” ²³ และกษัตริย์จึงทรง ปฎิญาณตัว ไว้กับ หญิงสาวนั้นว่า “เธอจะขอสิ่งใดๆ จากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา” ²⁴ หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า “ฉันจะขอสิ่งใดดี” มารดาจึงตอบว่า “จงขอ ศิระษะ ยอห์น ผู้ให้รับ บัพ ติศ มาเถิด” ²⁵ ในทันใด นั้น หญิงสาว ก็รีบ เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “หม่อมฉันขอศิระษะ ยอห์น ผู้ให้รับ บัพ ติศ มาใส่เถิด มาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ” ²⁶ กษัตริย์ทรงเป็นทุกขหนัก แต่เพราะเหตุได้ทรงปฎิญาณไว้และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกัน ก็ปฏิเสธไม่ได้ ²⁷ ในขณะนั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดศิระษะ ยอห์น มา เพชฌฆาตก็ไปตัดศิระษะ ยอห์น ในคุก ²⁸ เอาศิระษะของ ยอห์น ใส่เถิด มาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน ²⁹ เมื่อสาวกของ ยอห์น รู้เหตุแล้ว ก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์

อัศวกรสาวกลับมาพักผ่อน (ลก 9:10)

³⁰ ฝ่าย อัศวกรสาวก พากัน มาหา พระเยซู และได้ ทูล ถึง บรรดาการ ซึ่งเขาได้กระทำ และได้สั่งสอน ³¹ แล้ว พระองค์ ตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน้อยหนึ่ง” เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน (มธ 14:13-21; ลก 9:10-17; ยน 6:5-13)

³² พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไป ยังที่เปลี่ยว แต่ลำพัง ³³ คนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไป และมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้าน เมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์ ³⁴ ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่า เขาเป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ ³⁵ เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้เวลาก็เย็นลงมากแล้ว ³⁶ ขอให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไร่ บ้านนาที่อยู่แถบนี้ เพราะเขาไม่มีอะไรที่จะรับประทานเลย” ³⁷ แต่พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า **“พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด”** เขาทูลพระองค์ว่า “จะให้พวกข้าพระองค์ไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนารีอันให้เขารับประทานหรือ” ³⁸ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **“พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อนไปดูซิ”** เมื่อรู้แล้ว เขาก็ทูลว่า “มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว” ³⁹ พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกให้จัดคนทั้งปวงให้นั่งรวมกันที่หญ้าสดเป็นหมู่ๆ ⁴⁰ ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง ⁴¹ เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง และปลาสองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย ⁴² เขาได้กินอิ่มทุกคน ⁴³ ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม ⁴⁴ และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขนมปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน

พระเยซูทรงดำเนินมาบนทะเล (มธ 14:22-32; ยน 6:15-21)

45 และ ทันใด นั้น พระองค์ได้ตรัส ให้เหล่า สาวก ของพระองค์ ลง ใน เรือ ข้าม ไปยังอีก ฟาก หนึ่ง ถึง เมือง เบธไซดา ก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน 46 เมื่อพระองค์ ทรง ลา เขา ทั้ง หลาย แล้วก็ เสด็จ ขึ้น ภูเขา เพื่ออธิษฐานที่นั่น 47 เมื่อค่ำลงแล้ว เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วน พระองค์อยู่บน ฝั่ง แต่ผู้เดียว 48 แล้ว พระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกดิกรรเซียงลำบากเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินดังจะเลยเขาไป 49 เมื่อเหล่าสาวก เห็น พระองค์ ทรง ดำเนิน บน ทะเล เขา สำคัญว่าผี แล้วพากันร้อง อึง ไป 50 เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้ว ก็กลัว แต่ใน ทันใด นั้น พระองค์ ตรัส แก่ เขาว่า **“จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย”** 51 พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ 52 ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขายังแข็งกระด้าง

พระเยซูทรงรักษาประชาชนที่แคว้นเยนเนซาเรท (มธ 14:34-36)

53 ครั้นข้ามฟากไป แล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นเยนเนซาเรท 54 เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว คนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที 55 และเขารีบไปทั่วตลอดแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาได้ยินข่าวว่าพระองค์อยู่ 56 แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือ ใน เมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน ทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแต่ละต้องแต่ชายฉลองพระองค์ และผู้ใดได้แต่ต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

7

ทรงตำหนิธรรมเนียมของพวกฟาริสี (มธ 15:1-20)

¹ ครั้ง นั้น พวก ฟา ริสี กับ พวก ธร รมา จาร ย์ บาง คน ซึ่ง ได้ มา จาก กรุง เยรูซาเล็ม พา กัน มา หา พระองค์ ² เมื่อ เขา ได้ เห็น เหล่า สาวก ของ พระองค์ บาง คน รับประทาน อาหาร ด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่าผิด ³ เพราะว่า พวก ฟา ริสี กับ พวก ยิว ทั้ง สิ้น ถือ ตาม ประเพณี สืบทอด มา จาก บรรพบุรุษ ว่า ถ้า มิได้ล้าง มือ ตาม พิธี โดย เครื่องครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย ⁴ และเมื่อเขา มา จากตลาด ถ้ามิได้ล้างก่อน เขาก็ไม่รับประทานอาหาร และ ธรรมเนียมอื่นๆอีกหลายอย่าง เขาก็ถือ คือล้างถ้วย เหยือก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ ⁵ พวก ฟา ริสี กับ พวก ธร รมา จาร ย์ จึง พูลถาม พระองค์ ว่า “ทำไม พวก สาวก ของ ท่าน ไม่ ดำเนินชีวิตตาม ประเพณี สืบทอด มา จาก บรรพบุรุษ แต่ รับประทาน อาหาร โดย มิได้ล้าง มือ เสียก่อน” ⁶ พระองค์ ตรัส ตอบ เขา ว่า “อิสยาห์ ได้ พยากรณ์ ถึง พวก เจ้า คน หน้า ซื่อ ใจ คด ก็ ถูก ตาม ที่ได้ เขียน ไว้ ว่า ‘ประชาชน นี้ ให้ เกียรติ เรา ด้วย ริม ฝีปาก ของ เขา แต่ ใจ ของ เขา ห่าง ไกล จาก เรา ⁷ เขา นมัสการ เรา โดย หา ประโยชน์ มิได้ ด้วย เอา บทบัญญัติ ของ มนุษย์ มา อวดอ้าง ว่า เป็น พระดำรัส สอน’ ⁸ เจ้า ทั้ง หลาย ละ พระบัญญัติ ของ พระเจ้า และ กลับ ไป ถือ ตาม ประเพณี ของ มนุษย์ คือ การล้าง ถ้วย เหยือก และ สิ่ง อื่นๆ เช่น นี้ อีก หลาย สิ่ง เจ้า ทั้ง หลาย ก็ ทำ อยู่” ⁹ พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า “เหมาะ จะ ได้ ถือ ตาม ประเพณี ของ พวก ท่าน ¹⁰ เพราะ โมเสส ได้ สั่ง ไว้ ว่า ‘จง ให้ เกียรติ แก่ บิดา มารดา ของ ตน’ และ ‘ผู้ใด ต่ำ แชง บิดา มารดา ผู้นั้น ต้อง ถูก ปรับโทษ ถึง ตาย’ ¹¹ แต่ พวก เจ้า กลับ สอน ว่า ‘ผู้ใด จะ กล่าว แก่ บิดา มารดา ว่า ‘สิ่งใด ของ

ข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโกระบั่น” แผลว่าเป็นของถวายแล้ว ¹² เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้นั้นทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดาของตน ¹³ เจ้าทั้งหลายจึงทำให้ พระวจนะ ของพระเจ้า เป็นหมันไปด้วยประเพณีของพวกท่านซึ่งพวกท่านได้สอนไว้ และสิ่งอื่นๆ เช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่” ¹⁴ แล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามาก็ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงฟังเรา และเข้าใจเถิด ¹⁵ ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไป ภายในมนุษย์ จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละกระทำให้มนุษย์เป็น มลทิน ¹⁶ ใครมีหูฟังได้ จง ฟังเถิด” ¹⁷ ครั้น พระองค์ได้เสด็จ เข้าไปใน เรือน พัน ประชาชน แล้วเหล่า สาวก ของ พระองค์ก็ได้ทูล ถาม พระองค์ ถึง คำอุปมานั้น ¹⁸ พระองค์จึง ตรัส แก่ เขาว่า “ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจ หรือ ท่านยังไม่เห็น หรือ ว่า สิ่งใดๆ แต่ภายนอกที่เข้าไป ภายในมนุษย์ จะกระทำให้มนุษย์เป็น มลทิน ไม่ได้ ¹⁹ เพราะว่า สิ่ง นั้นมิได้เข้าไป ในใจ แต่ลงไป ใน ท้อง แล้วก็ถ่ายออกลงสู่ลมไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน” ²⁰ พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที้ออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน ²¹ เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การผิดแผกผิดเมีย การฆาตกรรม ²² การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวง เขา ราคะตั่นหา อิจฉา ตา ร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความ โหด ²³ สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

ทรง รักษา ลูกสาว ของ หญิง ซาติซีเรียพี นิเซีย ที่ถูกผีสิง (มธ 15:21-28)

²⁴ พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากที่นั่นไปยังเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน แล้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่ง ประสงค์จะมีให้ผู้ใดรู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้ ²⁵ เพราะ ผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งมี ลูกสาว ที่มีผีโสโครก ถึง เมื่อ ได้ยิน ข่าว ถึง พระองค์ก็มากกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ²⁶ ผู้หญิงนั้นเป็น ชาว กรีกชาติซีเรียฟีนิเซีย และนาง ทูล อ้อนวอน ขอ พระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน ²⁷ ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่นางนั้นว่า **“ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร”** ²⁸ แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า **“จริงด้วย พระองค์เจ้าข้า แต่สุนัข ที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นย่อมกินเดนอาหารของลูก”** ²⁹ แล้วพระองค์ตรัสแก่นางว่า **“เพราะเหตุถ้อยคำนี้จึงกลับไปเถิด ผีออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว”** ³⁰ ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และทราบว่ามีผีออกแล้ว

ทรงรักษาชายที่หูหนวกและเป็นใบ้ (มธ 15:29-31)

³¹ ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจาก เขตแดน เมือง ไทระ และเมืองไซดอน ดำเนินตามทางแคว้นทศบุรี มายังทะเลกาลิลี ³² เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น ³³ พระองค์จึง ทรง นำ คน นั้น ออกจาก ประชาชน ไป อยู่ต่างหาก ทรง เอา นิ้ว พระหัตถ์ ยอน เข้า ที่หูของ ชาย ผู้ นั้น และ ทรง บ้วน น้ำลาย เอา นิ้ว พระหัตถ์ จิ้มแตะ ลิ้น คน นั้น ³⁴ แล้ว พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า **“เอฟฟาธา”** แปลว่า **“จงเปิดออก”** ³⁵ แล้ว ใน ทันใด นั้น หู คน นั้น ก็ ปกติ สิ่ง ที่ ขัด ลั้น นั้น ก็ หลุด และ เขา พูด ได้ ชัด ³⁶ พระองค์ทรง ห้าม ปราม คน ทั้ง หลาย มิ ให้ แจ้ง

ความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ยังทรงห้ามปรามพวกเขา ก็ยิ่งเล่าลือไปมาก ³⁷ พวกเขา ก็ประหลาดใจเหลือเกิน พุดกันว่า “พระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้”

8

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน (มธ 15:32-39)

¹ คราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมา มากมาย และไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึง ทรง เรียก เหล่า สาวก ของ พระองค์ มา ตรัส แก่ เขาว่า ² “เรา สงสาร คน เหล่า นี้ เพราะ เขา ค้าง อยู่ กับ เรา ได้ สาม วัน แล้ว และ ไม่มี อาหาร จะ กิน ³ ถ้า เรา จะ ให้ เขา กลับ ไป บ้าน เมื่อ ยัง อุด อาหาร อยู่ เขา จะ หิว โหย สิ้น แรง ตาม ทาง เพราะ ว่า บาง คน มา ไกล” ⁴ เหล่า สาวก ของ พระองค์ จึง ทูล ตอบ พระองค์ ว่า “ใน ถิ่น ทูร กัน ดาร นี้ จะ หา อาหาร ให้ เขา กิน อิ่ม ได้ ที่ ไหน” ⁵ พระองค์ ตรัส ถาม เขา ว่า “พวก ท่าน มี ขนม ปัง กี่ ก้อน” เขา ทูล ว่า “มี เจ็ด ก้อน” ⁶ พระองค์ จึง ตรัส สั่ง ประชาชน ให้ นั่ง ลง ที่ พื้น ดิน แล้ว ทรง รับ ขนม ปัง เจ็ด ก้อน นั้น ทรง ขอบ พระคุณ แล้ว จึง ทรง หัก ส่ง ให้ เหล่า สาวก ให้ เขา แจก เหล่า สาวก จึง แจก ให้ ประชาชน ⁷ และ เขามี ปลา เล็ก ๆ อยู่ บ้าง พระองค์ จึง ขอบ พระคุณ แล้ว สั่ง ให้ เอา ปลา นั้น แจก ด้วย ⁸ คน ทั้ง ปวง ได้ รับ ประทาน จน อิ่ม และ เศษ อาหาร ที่ เหลือ นั้น เขา เก็บ ได้ เจ็ด กระบุง ⁹ คน ที่ รับ ประทาน นั้น มี ประมาณ สี่ พัน แล้ว พระองค์ ตรัส สั่ง ให้ เขา ไป

พวกฟาริสีทูลขอหมายสำคัญ ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อขนม (มธ 16:1-12)

¹⁰ ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมืองดาลมานูธา ¹¹ พวกฟาริสีออกมา

และเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ ขอพระองค์แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ หมายจะทดลองพระองค์ ¹² พระองค์ทรงถอน พระทัย แล้ว ตรัสว่า “คนยุคนี้ แสวงหา หมาย สำคัญ ทำไม เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่โปรดให้ หมาย สำคัญ แก่ คน ยุคนี้” ¹³ แล้ว พระองค์ เสด็จ ไป จาก เขา และลง เรือข้ามปากไป อีก ¹⁴ ฝ่าย เหล่า สาวก ลืมเอา ขนมปัง ไป และ ใน เรือ เขา มีขนมปัง อยู่ ก้อน เดียว เท่านั้น ¹⁵ พระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกว่า “จงสังเกตและระวังเชื้อ แห่งพวกฟาริสีและเชื้อแห่งเฮโรดให้ดี” ¹⁶ เหล่าสาวกจึง ปรีักษากันว่า “เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง” ¹⁷ เมื่อพระเยซู ทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า “เหตุไฉนพวกท่านจึงปรีักษากัน และกันถึง เรื่อง ไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจ หรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ ¹⁸ มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ ¹⁹ เมื่อ เราหักขนมปังทำก้อนให้แก่คนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลาย เก็บ เศษ ที่ เหลือ นั้น ได้กี่กระบุง” เขา ทูล ตอบ พระองค์ว่า “ได้สิบสองกระบุง” ²⁰ “เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่ พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้กี่กระบุง” เขาทูล ตอบว่า “ได้เจ็ดกระบุง” ²¹ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “เป็น ไฉนพวกท่านยังไม่เข้าใจ”

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดใกล้เมืองเบธไซดา

²² พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกต้อง คนนั้น ²³ พระองค์ได้ทรงจู่มือคนตาบอดออกไปนอกเมือง เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น และวางพระหัตถ์บน เขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่ ²⁴ คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า “ข้าพระองค์แลเห็น คน

เหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา”²⁵ พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขาอีก แล้วให้เขาเงยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน²⁶ พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า **“อย่าเข้าไปในเมือง หรือเล่าให้ใครในเมืองนั้นฟังเลย”**

การยอมรับของเปโตร (มธ 16:13-16; ลก 9:18-20)

²⁷ พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังเมืองต่างๆ ในแคว้นซีซารียา ฟิลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า **“คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด”**²⁸ เขาทูลตอบว่า **“เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่ง ในพวกศาสดาพยากรณ์”**²⁹ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **“ฝ่ายพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด”** เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า **“พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์”**³⁰ แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์³¹ พระองค์จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกเขาจะถูกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสศพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่³² คำเหล่านี้พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์³³ พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วทรงติเปโตรว่า **“อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์”**

ยอมแบกกางเขนหรือมีความละเอียดในการติดตามพระเยซู (มธ 16:24-27; ลก 9:23-26)

³⁴ และเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงตรัสแก่เขาว่า “ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบก และตามเรามา ³⁵ เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา และข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด ³⁶ เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร ³⁷ เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา ³⁸ เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเราในชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วย การล่วงประเวณี และการผิดบาป บุตรมนุษย์ก็จะมีความอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ”

9

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ (มธ 17:1-8; ลก 9:28-36)

¹ พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้รสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์านุภาพ” ² ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูง แต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา ³ และฉลองพระองค์ก็ส่องประกายขาว ดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ได้ ⁴ แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และเฝ้าสนทนากับ

พระเยซู ⁵ ฝ่าย เปโตร ทูล พระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์ หลังหนึ่ง สำหรับโมเสส หลังหนึ่ง สำหรับเอเลียห์ หลังหนึ่ง” ⁶ ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็ เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลาย กำลัง กลัวนัก ⁷ แล้ว มีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” ⁸ ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา ⁹ เมื่อกำลัง ลง มาจาก ภูเขา พระองค์ ตรัส กำชับ เหล่าสาวกไม่ให้ นำสิ่งที่ได้ เห็นนั้น ไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่า บุตรมนุษย์ จะ เป็น ขึ้น มา จาก ความ ตาย ¹⁰ เหตุการณ์นั้น เหล่าสาวก ก็ เกิด งำ ใจ แต่ ชัก ถาม กัน ว่า ที่ ตรัส ว่า จะ เป็น ขึ้น มา จาก ความ ตาย นั้น จะ หมายความว่า อย่างไร ¹¹ เขา จึง ทูล ถาม พระองค์ ว่า “เหตุไฉน พวก ธรรมาจารย์ จึง ว่า เอเลียห์ จะ ต้อง มา ก่อน” ¹² พระองค์ ตรัส ตอบ เขา ว่า “เอเลียห์ ต้อง มา ก่อน จริง และ ทำให้ สิ่ง ทั้ง ปวง คิน สู่ สภาพ เดิม อนึ่ง มี คำ เขียน ไว้ อย่างไร ถึง บุตร มนุษย์ ว่า พระองค์ จะ ต้อง ทน ทุกข์ เวทนา หลาย ประการ และ คน จะ ดู หมิ่น ละ ที่ พระองค์ เสีย ¹³ แต่ เรา บอก แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า เอเลียห์ นั้น ได้ มา แล้ว และ ซึ่ง เขา ใคร จะ ทำ แก่ ท่าน อย่างไร เขาก็ ได้ กระทำ แล้ว ตาม ที่มี คำ เขียน กล่าว ไว้ ถึง ท่าน”

อัศจรรย์ แก่ คน ที่ ขาด ฤทธิ์ อำนาจ (มธ 17:14-21; ลก 9:37-42)

¹⁴ เมื่อพระองค์ ได้ เสด็จ มา ยัง เหล่าสาวก ก็ ทอด พระเนตร เห็น ผุ้ งชน เป็น อัน มาก อยู่ ล้อม รอบ เขา และ พวก ธรรมาจารย์ กำลัง ชัก ไซ้ ไล่ เสียง เขา อยู่ ¹⁵ ใน ทันใด นั้น เมื่อ บรรดา ประชาชน เห็น พระองค์ ก็ ประหลาด ใจ นึก จึง วิ่ง เข้า มา เคารพ

พระองค์¹⁶ พระองค์จึงตรัสถามพวกธรรมาจารย์ว่า **“ท่าน ชักใช้ไล่เสียงกับเขาด้วยข้อความอันใด”**¹⁷ มีคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนทูลตอบว่า **“อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พบบุตรชายของข้าพระองค์มาหาพระองค์เพราะผีใ้เข้าสิง”**¹⁸ ผีพาเขาไปที่ไหนๆก็ทำให้ล้ม ชักดิ้นไป มีอาการน้ำลายฟูมปาก และ ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน แล้วก็อ่อน ระโหย ข้าพระองค์ได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับ ผีนั้น ออกเสีย แต่เขาขับให้ ออกไม่ได้”¹⁹ พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า **“โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับเจ้านานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด”**²⁰ เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว ในทันใดนั้น ผีนั้นจึงทำให้เขาชักล้มลงกลิ้งเกลือกที่พื้น มีน้ำลายฟูมปาก²¹ พระองค์จึงตรัสถามบิดานั้นว่า **“เป็นอย่างนี้มานานสักเท่าไร”** บิดาทูลตอบว่า **“ตั้งแต่เป็นเด็กเล็กๆมา”**²² และผีก็ทำให้เด็กตกในไฟและในน้ำบ่อยๆหมายจะฆ่าเสียให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณา และช่วยเราเถิด”²³ พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานั้นว่า **“ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง”**²⁴ ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลด้วยน้ำตาไหลว่า **“ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด”**²⁵ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัสสำทับผีโสโครกนั้นว่า **“อ้ายผีใ้หูหนวก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย”**²⁶ ผีนั้นจึงร้อง อื้ออึง ทำให้เด็กนั้นชักดิ้นเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่ง เหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า **“เขาตายแล้ว”**²⁷ แต่พระเยซูทรงจับมือพยุงเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น²⁸ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไป

เรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์เป็น ส่วนตัวว่า “เหตุไฉน พวกข้าพระองค์ ขับผีนั้น ออกไม่ได้”
 29 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “**ผีอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร**”

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ (มธ 17:22-23; ลก 9:43-45)

30 พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปใน แคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้ 31 ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า “**บุตรมนุษย์ จะต้องถูก มอบ ไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว ในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่**” 32 แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ

สาวกคนไหนจะเป็นใหญ่กว่า (มธ 18:1-6; ลก 9:46-48)

33 พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอร์นาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า “**เมื่อมาตามทางนั้น ท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด**” 34 เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเขาได้เถียงกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน 35 พระองค์ได้ประทับนั่งแล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาตรัสแก่เขาว่า “**ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง**” 36 พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็กๆคนหนึ่ง มาให้ยืนท่ามกลางเหล่าสาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า 37 “**ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มีใช้รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา**”

ทรงว่ากล่าวสาวกที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์ (ลก 9:49-50)

38 ยอห์น จึง ทูล พระองค์ ว่า “พระอาจารย์ เจ้า ข้า พวก ข้า พระองค์ ได้ เห็น คน หนึ่ง ขับ ผี ออก โดย พระนาม ของ พระองค์ ซึ่ง คน นั้น มิ ได้ ตาม พวก เรา มา และ พวก ข้า พระองค์ ได้ ห้าม เขา เพราะ เขา มิ ได้ ตาม พวก เรา มา” 39 พระ เยซู จึง ตรัส ว่า “อย่า ห้าม เขา เลย เพราะ ว่า มิ มี ผู้ ไใด จะ กระ ทำ การ อัศจรรย์ ใน นาม ของ เรา แล้ว อีก ประ เดียว หนึ่ง อาจ กลับ พุด ประณาม เรา 40 เพราะ ผู้ ไใด มิ เป็น ฝ่าย ต่อ สู้ เรา ผู้ นั้น ก็ เป็น ฝ่าย เรา แล้ว 41 เพราะ เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ว่า ผู้ ไใด จะ เอา น้ำ ถ้วย หนึ่ง ให้ พวก ท่าน ดื่ม ใน นาม ของ เรา เพราะ ท่าน ทั้ง หลาย เป็น ฝ่าย พระ คริสต์ ผู้ นั้น จะ ขาด บำ เหน็จ ก็ หา มิ ได้

ทรงเตือนถึงนรก

42 แต่ ผู้ ไใด จะ ทำ ผู้ เล็ก น้อย เหล่า นี้ คน หนึ่ง ที่ เชื่อ ใน เรา ให้ หลง ผิด ถ้า เอา หิน ไม่ ก้อน ใหญ่ ผูก คอ ผู้ นั้น ถ่วง เสี่ยง ใน ทะเล ก็ ดี กว่า 43 และ ถ้า มือ ของ ท่าน ทำให้ ท่าน หลง ผิด จง ตัด มั่น ทิ้ง เสี่ยง ซึ่ง จะ เข้า สู่อชีวิต ด้วย มือ ตัว นยัง ดี กว่า มี สอง มือ และ ต้อง ตก นรก ใน ไฟ ที่ มิ มี วันดับ 44 ใน ที่ นั้น ตัว หนอน ก็ มิ ตาย และ ไฟ ก็ มิ ดับ เลย 45 ถ้า เท้า ของ ท่าน ทำให้ ท่าน หลง ผิด จง ตัด มั่น ทิ้ง เสี่ยง ซึ่ง จะ เข้า สู่อชีวิต ด้วย เท้า ตัว นยัง ดี กว่า มี เท้า สอง เท้า และ ต้อง ถูก ทิ้ง ลง ใน นรก ใน ไฟ ที่ มิ มี วันดับ 46 ใน ที่ นั้น ตัว หนอน ก็ มิ ตาย และ ไฟ ก็ มิ ดับ เลย 47 ถ้า ตา ของ ท่าน ทำให้ ท่าน หลง ผิด จง ควัก ออก ทิ้ง เสี่ยง ซึ่ง จะ เข้า ใน อาณาจักร ของ พระ เจ้า ด้วย ตา ข้าง เดียว ยัง ดี กว่า มี สอง ตา และ ต้อง ถูก ทิ้ง ใน ไฟ นรก 48 ใน ที่ นั้น ตัว หนอน ก็ มิ ตาย และ ไฟ ก็ มิ ดับ เลย 49 ด้วย ว่า คน ทั้ง ปวง จะ ต้อง ถูก ชำระ ด้วย ไฟ และ เครื่อง บูชา ทุก อย่าง จะ ต้อง ถูก ชำระ ด้วย เกลือ 50 เกลือ เป็น ของ ดี แต่ ถ้า เกลือ หมตรส เค็ม แล้ว จะ

ทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน”

10

คำบัญชาของพระเยซูเกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; 19:1-9; ลก 16:18; 1 คร 7:10-15)

¹ ฝ่าย พระองค์ได้ทรง ลุก ขึ้น เสด็จ จาก ที่นั้น เข้า ใน เขตแดนแคว้นยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนพักข้าง โน้น และ ประชาชน พา กัน มา หา พระองค์อีก พระองค์จึง ตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรง เคยสอนนั้น ² พวก ฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า “ผู้ชายจะหย่า ภรรยา ของ ตน เป็นการ ถูก ต้อง ตาม พระราช บัญญัติหรือ ไม่” ³ พระองค์ตรัสถามเขาว่า “โมเสส ได้บัญญัติไว้ว่า อย่างไร” ⁴ เขาทูลตอบว่า “โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่า ภรรยาแล้วก็หย่าให้” ⁵ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “โมเสส ได้เขียนข้อบังคับนั้น เพราะเหตุใจ พวก เจ้า แข็ง กระด้าง ⁶ แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก ‘พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง ⁷ เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดา ของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา ⁸ และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออัน เดียวกัน ⁹ เหตุฉะนั้น ซึ่ง พระเจ้า ได้ ทรง ผูก พันกัน แล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย” ¹⁰ เมื่อเข้าไปในเรือน แล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น ¹¹ พระองค์จึง ตรัสกับเขาว่า “ถ้า ผู้ใด หย่า ภรรยา ของ ตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ ¹² และ ถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิด ประเวณี”

จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามา (มธ 19:13-15; ลก 18:15-17)

13 ขณะนั้น เขา พา เด็ก เล็กๆ มา หา พระองค์ เพื่อ จะ ให้พระองค์ทรง ถูก ต้อง ตัว เด็ก นั้น แต่เหล่า สาวก ก็ ห้าม ปรามคนทีพาเด็กมานั้น 14 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็น ดั่งนั้นก็ไม่ว่าพ่พระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “จงยอมให้ เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักร ของพระเจ้ายอมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น 15 เรบอก ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักร ของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้น ไม่ได้” 16 แล้ว พระองค์ ทรง อุ้ม เด็ก เล็กๆ เหล่า นั้น วาง พระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มธ 19:16-30; ลก 18:18-20)

17 เมื่อ พระองค์ กำลัง เสด็จ ออก ไป ตาม ทาง มีคน หนึ่ง ริ่ง มา หา พระองค์คุก เข่า ลง ทูล ถาม พระองค์ว่า “ท่าน อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้า จะ กระทำ ประการ ไດ จึง จะ ได้ชีวิตนิรันดร์ เป็น มรดก” 18 พระเยซูตรัส ถาม คน นั้นว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่ พระเจ้าองค์เดียว 19 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า ‘อย่า ล่วงประเวณีผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็น พยานเท็จ อย่าง้อเขา จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’” 20 คนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้อเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา” 21 พระเยซูทรง พ่งดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า “ท่านยังขาด อยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้ คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบก กางเขน และตามเรามา” 22 เมื่อเขาได้ยินคำนั้นก็เสียใจ แล้ว วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

คำทรงเตือน อย่าไว้วางใจในทรัพย์สมบัติ

²³ พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆ แล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้ายากนักหนา” ²⁴ เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า “ลูกเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้ายากนักหนา ²⁵ ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า” ²⁶ เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่งนัก จึงพูดกันว่า “ถ้าอย่างนั้น ใครจะรอดได้” ²⁷ พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า “ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนี้กับพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง” ²⁸ ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา” ²⁹ พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น ³⁰ ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา บุตรและที่ดิน ทั้งจะถูกการข่มเหงด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ³¹ แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”

ทรงพยากรณ์ ถึง การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนชีพของพระเยซู (มธ 20:17-19; ลก 18:31-33)

³² เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันคิดประหลาดใจ และขณะที่เขาตามมาก็หวาดกลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขาทราบ

ถึง เหตุการณ์ซึ่ง จะ เกิด แก่พระองค์นั้น ³³ ว่า “ดูเถิด เรา ทั้งหลาย จะ ขึ้น ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม และ เขา จะ มอบ บุตร มนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขา เหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคน ต่างชาติ ³⁴ คนต่างชาตินั้นจะเยาะเย้ยท่าน จะเขียนตีท่าน จะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สามท่าน จะเป็นขึ้นมาใหม่”

คำขอร้องของยากอบกับยอห์น (มธ 20:20-28)

³⁵ ฝ่ายยากอบ กับ ยอห์น บุตรชายของเศเบดี เข้ามา ทูล พระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ข้า พระองค์ ทั้ง สอง ประารถนา จะ ขอ ให้พระองค์ทรง กระทำ ตาม คำขอ ของ ข้า พระองค์” ³⁶ พระองค์จึง ตรัส ถาม เขา ว่า “ท่าน ทั้ง สอง ประารถนา จะ ให้ เรา ทำ สิ่ง ไດ ให้ท่าน” ³⁷ เขา จึง ทูล ตอบ พระองค์ว่า “เมื่อ พระองค์ จะ ทรง ส่ง ภา ราศินั้น ขอ ให้ข้า พระองค์นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายพระหัตถ์ คนหนึ่ง” ³⁸ พระเยซูจึง ตรัส แก่เขาว่า “ที่ท่าน ขอ นั้น ท่าน ไม่เข้าใจ ถ้ายิ่งเราจะตีมันท่านจะตีมันได้หรือ และบัพติศ มา นั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ” ³⁹ เขาทั้งสองทูลตอบ พระองค์ว่า “ได้ พระเจ้าข้า” พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ถ้ายิ่ง เราตีมันท่านจะตีมันก็จริง และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่ เราจะรับก็จริง ⁴⁰ แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรา นั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัดให้ แต่ได้ทรงเตรียมไว้ สำหรับผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น” ⁴¹ เมื่อสาวกสิบคนได้ยินแล้ว ก็เริ่มมีความชุ่นเคืองยากอบและยอห์น ⁴² พระเยซูจึงทรง เรียกเขาทั้งหลายมา ตรัส แก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายรู้หรือ ว่า ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ ⁴³ แต่ในพวกท่านหา

เป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะได้อะไรเป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย ⁴⁴ และถ้าผู้ใดใครจะได้อะไรเป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง ⁴⁵ เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก”

คนตาบอดชื่อ บารทิ เม อัส ได้ รับ การ รักษา ให้หาย (มธ 20:29-34; ลก 18:35-43)

⁴⁶ ฝ่าย พระ เยชู กับ พวก สาวก มา ยัง เมือง เยรีโค และ เมื่อ พระองค์ เสด็จ ออก จาก เมือง เยรีโค กับ พวก สาวก ของ พระองค์ และ ประชาชน เป็นอันมาก มี คนตาบอด คนหนึ่ง ชื่อ บารทิ เม อัส ซึ่งเป็น บุตร ชาย ของ ที เม อัส นั่ง ขอบ ทาง อยู่ ที่ ริม ทาง ⁴⁷ เมื่อ คน นั้น ได้ ยิน ว่า พระ เยชู ชาว นาซาเร็ธ เสด็จ มา จึง เริ่ม ร้อง เสียง ดัง ว่า “ท่าน เยชู บุตร ดาวิด เจ้า ข้า ขอ ทรง เมตตา ข้า พระ องค์ เกิด” ⁴⁸ มี หลาย คน ห้าม เขา ให้ เขา นั้น เสีย แต่ เขา ยัง ร้อง เสียง ดัง ขึ้น ว่า “บุตร ดาวิด เจ้า ข้า ขอ ทรง เมตตา ข้า พระ องค์ เกิด” ⁴⁹ พระ เยชู ทรง หยุด ประทับ ยืน อยู่ แล้ว ตรัส สั่ง ให้ เรียก คน นั้น มา เขา จึง เรียก คนตาบอด นั้น ว่า แก่ เขา ว่า “จง ชื่นใจ และ ลูก ชื่นเกิด พระ องค์ ทรง เรียก เจ้า” ⁵⁰ คน นั้น ก็ ทิ้ง ผ้า ห่ม เสีย ลูก ชื่น มา หา พระ เยชู ⁵¹ พระ เยชู จึง ตรัสถาม เขา ว่า “เจ้า ปรารถนา จะ ให้ เรา ทำ อะไร แก่ เจ้า” คนตาบอด นั้น ทูล พระ องค์ ว่า “พระ อาจารย์ เจ้า ข้า ขอ โปรด ให้ ตา ข้า พระ องค์ เห็น ได้” ⁵² พระ เยชู ตรัส แก่ เขา ว่า “จง ไป เกิด ความ เชื่อ ของ เจ้า ได้ กระทำให้ เจ้า หาย ปกติ แล้ว” ใน ทันใด นั้น คนตาบอด นั้น ก็ เห็น ได้ และ ได้ เดิน ทาง ตาม พระ เยชู ไป

11

การเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย (ศคย 9:9; มธ 21:1-9; ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)

1 ครั้นพระองค์ กับ พวกสาวก มาใกล้กรุง เยรูซาเล็ม ถึง หมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้านเบธานีเชิงภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้ สาวก สอง คน 2 สั่ง เขา ว่า “จง เข้าไป ใน หมู่บ้าน ที่อยู่ตรง หน้าท่าน ครั้น เข้าไป แล้ว ใน ทันใด นั้น จะ พบ ลูก ลา ตัว หนึ่ง ผู้ กอยู่ ที่ ยัง ไม่มี ใคร ขึ้น ชี เลย จง แก้มัน จูง มา เถิด 3 ถ้า ผู้ใด ถาม ท่าน ว่า ‘ท่าน ทำ อย่าง นี้ ทำ ไหม’ จง บอก ว่า องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า ต้อง ประสงค์ ลูก ลา นี้ และ ประเด็ยว พระองค์ จะ ส่ง กลับ คืน มา ให้ ที่ นี้” 4 สาวก สอง คน นั้น จึง ไป แล้ว พบ ลูก ลา ตัว นั้น ผู้ กอยู่ นอก ประตู ที่ สี แยก เขา จึง แก้มัน 5 บาง คน ซึ่ง ยืน อยู่ ที่ นั้น ถาม เขา ว่า “แก้มัน ลูก ลา นั้น ทำ ไหม” 6 สาวก ก็ ตอบ ตาม พระดำรัส สั่ง ของ พระเยซู แล้ว เขาก็ ยอม ให้ เอา ไป 7 สาวก จึง จูง ลูก ลา มา ถึง พระเยซู แล้ว เอา เสื้อผ้า ของ ตน ปูลง บน หลัง ลา แล้ว พระองค์ จึง ทรง ลา นั้น 8 มี คน เป็น อัน มาก เอา เสื้อผ้า ของ ตน ปูลง ตาม ถนน หนทาง และ คน อื่น ก็ ตัด กิ่ง ไม้ จาก ต้น ไม้ มา ปูลง ตาม ทาง นั้น 9 ฝ่าย คน ที่ เดิน ไป ข้าง หน้า กับ ผู้ ที่ ตาม มา ข้าง หลัง ก็ ให้ ร้อง ว่า “โฮซันนา ขอให้ พระองค์ ผู้ เสด็จ มา ใน พระนาม ของ องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า ทรง พระ เจริญ 10 ความ สุข สวัสดิ มงคล จง มี แก่ อาณาจักร ของ ดาวิด บรรพบุรุษ ของ เรา ที่ มา ตั้ง อยู่ ใน พระนาม ของ องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า โฮซันนา ใน ที่ สูง สุด ” 11 พระ เยซู ก็ เสด็จ เข้า กรุง เยรูซาเล็ม และ เข้า ไป ใน พระ วิหาร เมื่อ ทอด พระ เนตร สิ่ง ทั่ว ปวง แล้ว เวลา ก็ จวน ค่ำ จึง เสด็จ ออก ไป ยัง หมู่บ้าน เบธานี กับ เหล่า สาวก สิบ สอง คน นั้น

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล (มธ 21:19-21)

¹² ครั้นรุ่งขึ้น เมื่อพระองค์ กับ สาวก ออกมาจากหมู่บ้าน เบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว ¹³ พอทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผล มีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดู ผล มะเดื่อ ¹⁴ พระเยซูจึง ตรัส แก่ ต้น นั้นว่า **“ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าเลย”** เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหาร (มธ 21:12-16; ลก 19:45-47)

¹⁵ เมื่อพระองค์ กับ สาวก มา ถึง กรุง เยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำม้านั่ง ผู้ขายนกเขา เสีย ¹⁶ และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสิ่งใดๆเดินลัดพระวิหาร ¹⁷ พระองค์ตรัสสอนเขาว่า **“มีพระวอนจะเขียนไว้มิใช่หรือว่า ‘นิเวศของเราประชาชาติทั้งหลายจะเรียกว่า เป็นนิเวศอธิษฐาน’ แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’”** ¹⁸ เมื่อพวกธรรมาจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่ได้ยินอย่างนั้น จึงหาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย เพราะ เขา กลัว พระองค์ ด้วยว่า ประชาชนประหลาดใจด้วย คำ สอน ของ พระองค์ ¹⁹ และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง ²⁰ ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั้นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก ²¹ ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า **“พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้วันนี้ก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว”**

จงเชื่อในพระเจ้า (ยก 5:15)

มาระโก 11:22 42 มาระโก 11:33

²² พระเยซูจึง ตรัสตอบเหล่าสาวกว่า “จงเชื่อในพระเจ้าเถิด ²³ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงลอยไปลงทะเล’ และมีได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง ²⁴ เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าจะได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น ²⁵ เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้หนึ่งผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของท่านด้วย ²⁶ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน”

เกิดปัญหา เรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู (มธ 21:23-27; ลก 20:1-8)

²⁷ ฝ่ายพระองค์ กับเหล่าสาวก มายังกรุง เยรูซา เล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวก ผู้ใหญ่มาหา พระองค์ ²⁸ ทูลพระองค์ว่า “ท่าน มีสิทธิอันใด จึงได้ ทำ สิ่ง เหล่า นี้ ใครให้สิทธิแก่ท่าน ที่จะทำการนี้ได้ ” ²⁹ พระเยซูจึง ตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด ³⁰ คือบัพติศมาของยอห์นนั้น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด ” ³¹ เขา จึง ปรึกษา กันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุไฉนจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’ ³² แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ ” เขากลับประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริงๆ ³³ เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า “พวกข้าพเจ้า

ไม่ทราบ” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากะทำการนี้โดยสิทธิอันใด”

12

คำอุปมาเรื่องเจ้าของสวนที่ต้องการพืชผล (อสย 5:1-7; มธ 21:33-46; ลก 20:9-19)

¹ พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล ² ครั้นถึงฤดูผลองุ่นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเขาจะได้รับส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน ³ ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับผู้รับใช้นั้นเมียนตีแล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า ⁴ อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขว้างผู้รับใช้นั้นศีรษะแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอับยศ ⁵ อีกครั้งหนึ่งเจ้าของใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าผู้รับใช้นั้นเสียแล้วยังใช้ผู้รับใช้ไปอีกหลายคน เขาก็เมียนตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง ⁶ เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พูดว่า ‘พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา’ ⁷ แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า ‘คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา’ ⁸ เขาจึงพากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวนองุ่น ⁹ เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนองุ่นจะทำประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า ¹⁰ ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับ

กลายเป็นศิลาหมอบแล้ว ¹¹ การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา” ¹² ฝ่ายเขาจึงอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้ยู่่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย (มธ 22:15-22; ลก 20:19-26)

¹³ เขา จึง ใช้ บาง คน ใน พวก ฟา ริสี และ พวก เฮ โรด ไป หา พระองค์ เพื่อ จะ คอย จับ ผิด ใน พระดำรัส ของ พระองค์ ¹⁴ ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนซื่อสัตย์และมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชาบัญญัติหรือไม่ ¹⁵ เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี” แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู” ¹⁶ เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ของซีซาร์” ¹⁷ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแด่พระเจ้า” ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์

พระเยซูตรัสตอบพวกเขาสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย (มธ 22:23-33; ลก 20:27-38)

¹⁸ มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้น มา จาก ความ ตาย นั้น ไม่มี เขา ทูล ถาม พระองค์ว่า ¹⁹ “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า ‘ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยาอยู่ แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ นั้นไว้ เป็นภรรยา ของ ตน เพื่อ สืบ เชื้อ สาย ของ พี่

ชายไว้” ²⁰ ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีเชื้อสาย ²¹ น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และน้องที่สองที่สามก็ทำเช่นกัน ²² พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับ ผู้หญิงนั้นไว้ เป็นภรรยา และไม่มีเชื้อสาย ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย ²³ เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้ เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว” ²⁴ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า **“พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า ²⁵ ด้วยว่าเมื่อมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มีภรรยา หรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ ²⁶ และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขาจะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ ²⁷ พระองค์มีได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว”**

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด (มธ 22:34-40; ลก 10:25-37)

²⁸ มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึงได้ยินเขาไล่เรียงกัน และเห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า **“พระบัญญัติข้อใด เป็น เอก เป็น ใหญ่ กว่า บัญญัติทั้งปวง”**

²⁹ พระเยซูจึง ตรัส ตอบ คน นั้น ว่า **“พระบัญญัติซึ่งเป็น เอก เป็น ใหญ่ กว่า บัญญัติทั้งปวง นั้น คือ ว่า ‘โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ³⁰ และพวกท่านจงรักองค์พระผู้**

เป็นเจ้าของ ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน' นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่ ³¹ และพระบัญญัติที่สองนั้นก็เป็นอย่างเดียวกันคือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี" ³² ฝ่ายธรรมาจารย์คนนั้นทูลพระองค์ว่า "ดีแล้วอาจารย์เจ้าข้า ท่านกล่าว ถูกจริงว่า พระเจ้า มีแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้ว พระเจ้าอื่นไม่มีเลย ³³ และซึ่งจะรัก พระองค์ ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาทั้งสิ้น" ³⁴ เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่า คนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า" ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์ต่อไปอีก

พระเยซูทรงคัดค้านพวกฟาริสี (มธ 22:41-46; ลก 20:41-44)

³⁵ เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร ได้ตรัสถามว่า "ที่พวกธรรมาจารย์ว่า พระคริสต์ เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร ³⁶ ด้วยว่าดาวิดเองทรงกล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่าน เป็นแท่นรองเท้าของท่าน' ³⁷ ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้" ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี ³⁸ พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของพระองค์ว่า "จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวม

เสื่อยาวเดินไปมา และชอบให้คนค้ำบั๊กกลางตลาด ³⁹ ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง ⁴⁰ เขาริบเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอิฐฐานเสี้ยดยาว คนเหล่านี้จะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น”

หญิงม่ายที่ถวายทองแดงสองแผ่น (ลก 21:1-4)

⁴¹ พระเยซูได้เสด็จประทับตรงหน้าตู้เก็บเงินถวาย ทรงทอดพระเนตรสังเกตประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น และคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในที่นั้น ⁴² มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณสลึงหนึ่ง มาใส่ไว้ ⁴³ พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์ มา ตรัส แก่ เขาว่า “เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า หญิงม่าย จน คน นี้ได้ใส่ไว้ใน ตู้เก็บ เงิน ถวาย มากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้ นั้น ⁴⁴ เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้ของเขาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ซัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด”

13

การสนทนากับนภูเขามะกอกเทศ (มธ 24-25; ลก 21)

¹ เมื่อ พระองค์ เสด็จ ออก จาก พระ วิหาร มีสาวก ของ พระองค์ คนหนึ่ง ทูล พระองค์ ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด คีลา และ ดิก เหล่า นี้ใหญ่จริง” ² พระองค์ จึง ตรัส แก่ สาวก นั้นว่า “ท่าน เห็น ดิก ใหญ่ เหล่า นี้ หรือ คีลา ที่ ซ้อน ทับ กัน อยู่ ที่ นี้ ซึ่ง จะ ไม่ ถูก ทำ ลาย ลง ก็ หามิ ได้” ³ เมื่อ พระองค์ ประทับ บน นภูเขามะกอกเทศ ตรง หน้า พระ วิหาร เปโตร ยา กอบ ยอห์น และ อันดรูว์ มาก ราบ ทูล ถวาย พระ องค์ ส่วน ตัว ว่า ⁴ “ขอ ทรง โปรด ให้ ข้า พระ องค์ ทั้ง หลาย ทราบ ว่า เหตุการณ์ เหล่า นี้ จะ

บังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้
จะสำเร็จ”

เส้นทางแห่งชีวิตของยุคนี้

⁵ พระเยซูจึง ตั้ง ต้น ตรีศ ตอบ เขา ว่า “ระวัง ให้ดี อย่า
ให้ผู้ใด ล่อลวง ท่าน ให้หลง ⁶ ด้วย ว่า จะมี หลาย คน มา
ต่าง อ้าง นาม ของ เรา ว่า ‘เรา เป็น พระ คริสต์’ และ จะ ล่อ
ลวง คน เป็นอัน มาก ให้ หลง ไป ⁷ เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย จะ
ได้ยิน ถึง การ สงคราม และ ข่าว ลือ เรื่อง สงคราม อย่า ตื่น
ตระหนก เลย ด้วย ว่า บรรดา สิ่ง เหล่า นี้ จำ ต้อง บัง เกิด ขึ้น
แต่ ที่ สุด ปลาย ยัง ไม่ มา ถึง ⁸ เพราะ ประชาชาติ จะ ลุก ขึ้น
ต่อสู้ ประชาชาติ ราชอาณาจักร ต่อสู้ ราชอาณาจักร ทั้ง จะ
เกิด แผ่นดินไหว ใน ที่ ต่างๆ และ จะ เกิด กัน ดารอาหาร และ
ความ ทุกข์ยาก เหตุการณ์ ทั้ง ปวง นี้ เป็น ชั้น แรก แห่ง ความ
ทุกข์ลำบาก ⁹ แต่ จง ระวัง ตัว ให้ ดี เพราะ คน เขา จะ มอบ
ท่าน ทั้ง หลาย ไว้ กับ ศาล และ จะ เขียน ท่าน ใน ธรรม ศาลา
และ ท่าน จะ ต้อง ยืน ต่อ หน้า เจ้า เมือง และ กษัตริย์ เพราะ เห็น
แก่ เรา เพื่อ จะ ได้ เป็น พยาน แก่ เขา ¹⁰ ชาว ประเสริฐ จะ ต้อง
ประกาศ ทั้ง ประชาชาติ ทั้ง ปวง ก่อน ¹¹ แต่ ว่า เมื่อ เขา จะ นำ
ท่าน มา มอบ ไว้ นั้น อย่า เป็น กังวล ก่อน ว่า จะ พุด อะไร ดี และ
อย่า ตรึก ตรอง เลย แต่ จง พุด ตาม ซึ่ง ได้ ทรง โปรด ให้ ท่าน พุด
ใน เวลานั้น เพราะ ว่า ผู้ ที่ พุด นั้น มี ใจ ตัว ท่าน เอง แต่ เป็น พระ
วิญญาน บริสุทธิ์ ¹² แม้ ว่า พี่ ก็ จะ ทรมน ให้อภัย ถึง ความ ตาย
พ่อ ก็ จะ มอบ ลูก และ ลูก ก็ จะ ทรมน ต่อ พ่อ แม่ ให้อภัย แก่ ความ
ตาย ¹³ ท่าน จะ ถูก คน ทั้ง ปวง เกลียด ชัง เพราะ เห็น แก่ นาม
ของ เรา แต่ ผู้ ที่ ทน ได้ จน ถึง ที่ สุด ผู้ นั้น จะ รอด

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง (มธ 24:15)

14 แต่เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย จะ เห็น สิ่ง ที่ น่า สะอิดสะเอียน ซึ่ง กระทำ ให้ เกิด การ รุปร่าง ว่าง เปล่า ที่ ดา เนีย ล ศาสดา พยากรณ์ ได้ กล่าว ถึง นั้น ตั้ง อยู่ใน ที่ ซึ่ง ไม่ สมควร จะ ตั้ง” (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) “เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไป ยัง ภูเขาทั้งหลาย 15 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้านอย่าให้ลงมา เข้าไป เก็บ ข้าว ของ ใดๆ ออก จาก บ้าน ของ ตน 16 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอา เสื้อผ้า ของ ตน 17 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือ หญิง ที่มีลูกอ่อน นกิน นม อยู่ 18 ท่าน ทั้ง หลาย จง อธิษฐาน ขอ เพื่อ เหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว 19 ด้วยว่า ใน คราว นั้น จะ เกิด ความ ทุกข์ ลำบาก อย่าง ที่ ไม่เคย มี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย 20 ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้น ย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูก เลือกสรร ซึ่ง พระองค์ได้ทรง เลือก ไว้ พระองค์จึง ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า 21 และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น’ หรือ ‘ดูเถิด อยู่ที่โน่น’ อย่าได้เชื่อเลย 22 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จ และผู้ทำนาย เทียมเท็จ เกิดขึ้นหลายคน ทำหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์ เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลงถ้าเป็นได้ 23 แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอก สิ่งสารพัดให้แก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศี (มธ 24:27-31)

24 ภาย หลัง เมื่อ คราว ลำบาก นั้น พ้น ไป แล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมีมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง 25 ดวงดาว

ทั้ง ปวงจะ ตกจาก พ้า และบรรดา สิ่งที่มีอำนาจใน ท้องฟ้า จะ สะเทือน สะท้าน ไป' ²⁶ เมื่อนั้น เขา จะ เห็น 'บุตร มนุษย์ เสด็จ มา บน เมฆ' ทรง ฤทธา นุภาพ และ สง่า ราศี เป็น อัน มาก ²⁷ เมื่อนั้น พระองค์ จะ ทรง ใช้ เหล่า ทูต สวรรค์ ของ พระองค์ ให้ รวบรวม คน ทั้ง ปวง ที่ พระองค์ ทรง เลือก สรร ไว้ แล้ว จาก ลม ทั้ง สี่ ทิศ นั้น ตั้งแต่ ที่ สุด ปลาย แผ่น ดิน โลก จน ถึง ที่ สุด ขอบ พ้า

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (มธ 24:32-33; ลก 21:29-31)

²⁸ บัดนี้ จง เรียน คำ อุปมา เรื่อง ต้น มะเดื่อ เมื่อ กิ่ง ก้าน ยัง อ่อน และ แดก ใบ แล้ว ท่าน ก็ รู้ ว่า ฤดู ร้อน ใกล้ จะ ถึง แล้ว ²⁹ เช่น นั้น แหละ เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย เห็น สิ่ง ทั้ง ปวง นี้ เกิด ขึ้น ก็ ให้ รู้ ว่า เหตุ การณ์ นั้น มา ใกล้ จะ ถึง ประเดี๋ยว แล้ว ³⁰ เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า คน ชั่ว อายุ นี้ จะ ไม่ ล่วง ลับ ไป จน กว่า สิ่ง ทั้ง ปวง นี้ บัง เกิด ขึ้น

จง ฝ้า คอย การ เสด็จ กลับ มา ของ พระ คริสต์ อยู่ ตลอด เวลา

³¹ พ้า และ ดิน จะ ล่วง ไป แต่ ถ้อย คำ ของ เรา จะ สูญ หาย ไป หา มิ ได้ เลย ³² แต่ วัน นั้น โมง นั้น ไม่มี ใคร รู้ ถึง บรรดา ทูต สวรรค์ ใน สวรรค์ หรือ พระ บุตร ก็ ไม่ รู้ รู้ แต่ พระ บิดา องค์ เดียว ³³ จง ฝ้า ระวัง และ อธิษฐาน อยู่ เพราะ ท่าน ไม่ รู้ ว่า เวลา วัน นั้น จะ มา ถึง เมื่อไร ³⁴ ด้วย ว่า บุตร มนุษย์ เปรียบ เหมือน เจ้า ของ บ้าน คน หนึ่ง ที่ ออก จาก บ้าน ไป ทาง ไกล มอบ สิทธิ อำนาจ ให้ แก่ พวก ผู้รับ ใช้ ของ เขา และ ให้ รู้ การ งาน ของ ตน ว่า มี หน้า ที่ อะไร และได้ สั่ง นาย ประเดี๋ยว ให้ ฝ้า บ้าน อยู่ ³⁵ เหตุ ฉะนั้น ท่าน ทั้ง หลาย จง ฝ้า ระวัง อยู่ เพราะ ท่าน ไม่ รู้ ว่า เจ้า ของ บ้าน จะ มา เมื่อไร จะ มา เวลา ค่า หรือ เทียง คิน หรือ เวลา ใกล้เคียง หรือ รุ่ง เช้า ³⁶ กลัว ว่า จะ มา ฉับ พลัน และ จะ พบ

ท่านนอนหลับอยู่ ³⁷ ซึ่งเราบอกพวกท่าน เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด”

14

พวกปุโรหิตใหญ่วางอุบายที่จะฆ่าพระเยซู (มธ 26:2-5; ลก 22:1-2)

¹ ยังอีก สอง วัน จะ ถึง เท ศกาลปัส กา และ เทศกาล กินขนมปัง ไร้เชื้อ พวกปุโรหิตใหญ่และพวก ธรรมาจารย์ก็หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย ² แต่พวกเขาพูดกันว่า “ในวันเลี้ยง อย่าเพื่อทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดวุ่นวาย”

มารีย์แห่งหมู่บ้านเบธานีชโลมพระเยซู (มธ 26:6-13; ยน 12:1-8)

³ ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน ขณะเมื่อทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมณาระดาที่มีราคา มากมาเฝ้าพระองค์ และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบน พระเศียร ของ พระองค์ ⁴ แต่มีบาง คน ไม่พอใจพูดกันว่า “เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า ⁵ เพราะว่าน้ำมันนี้ ถ้าขายก็คงได้เงินกว่าสามร้อย เหริยญเดนาเรียน แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้” เขาจึงบ่นว่า หญิงนั้น ⁶ ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “อย่าว่าเขาเลย กวนใจเขาทำไม เขาได้กระทำการดีแก่เรา ⁷ ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขา เมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม่อยู่กับท่าน เสมอไป ⁸ ซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็เป็นการสุดกำลังของเขา เขามาชโลมกายของเรา ก่อนเพื่อการศพของเรา ⁹ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งชาวประเสริฐนี้จะ

ประกาศไป การซึ่งผู้หญิงนี้ได้กระทำก็จะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น”

ยูดาสดกกลางทรยศพระเยซู (มธ 26:14-16; ลก 22:3-6)

¹⁰ ฝ่าย ยูดา สลิส คาริ โอท เป็น คน หนึ่งใน พวก สาวก สิบ สอง คน ได้ไป หา พวก บุโรหิต ใหญ่ เพื่อ จะ ทรยศ พระองค์ให้เขา ¹¹ ครั้นเขาได้ยินอย่างนั้นก็คิดใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยูดาส แล้วยูดาสจึงคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา

เหล่าสาวกเตรียมการสำหรับเทศกาลปัสกา (มธ 26:17-19; ลก 22:7-13)

¹² เมื่อ วัน ต้น เทศกาล กิน ขนมปัง ไร้เชื้อ ถึง เวลา เขา เคยฆ่า ลูก แกะสำหรับ ปัสกา นั้น พวกสาวกของพระองค์ มา ทูล ถาม พระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายไปจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน” ¹³ พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า “จงเข้าไปในกรุงนั้น แล้วจะมีชายคนหนึ่ง ทูนหม้อน้ำ มาพบท่านจงตามคนนั้นไป ¹⁴ เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า ‘ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน’ ¹⁵ เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด” ¹⁶ สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระดำรัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ (มธ 26:20-24; ลก 22:14, 21-23; ยน 13:18-19)

¹⁷ ครั้น ถึง เวลา ค่ำ แล้ว พระองค์จึงเสด็จ มา กับ สาวก สิบ สอง คน ¹⁸ เมื่อกำลัง เอนกายลงรับประทานอาหารอยู่

พระเยซูจึง ตรัสว่า “เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า คน หนึ่ง ใน พวก ท่าน จะ ทรยศ เรา คือ คน หนึ่ง ที่ รับ ประทานอาหารอยู่กับเรานี้แหละ” ¹⁹ ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่ม พากัน เป็น ทุกข์ และ ทูล ถาม พระองค์ทีละ คน ว่า “คือ ข้า พระองค์หรือ” และอีกคนหนึ่งถามว่า “คือข้าพระองค์หรือ” ²⁰ พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสอง คนนี้ คือเป็นคนจิ้มในงานเดียวกันกับเรา ²¹ เพราะบุตร มนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้มีคำเขียนไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็ จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง”

การเริ่มต้นแห่งพิธีศีลระลึก (มธ 26:26-29; ลก 22:17-20; 1 คร 11:23-26)

²² ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า “จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา” ²³ แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณ และ ส่ง ให้เขา เขาก็ รับ ไป ต่อมทุกคน ²⁴ แล้ว พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิต แห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก ²⁵ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีต็มน้ำผล แห่งเถาองุ่นนี้ต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะต็มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า”

เปโตรจะปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:31-35; ลก 22:31-34; ยน 13:36-38)

²⁶ เมื่อร้อง เพลง สรรเสริญ แล้ว พระองค์กับเหล่าสาวก ก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ ²⁷ พระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจะสะดุดใจเพราะเราในคืนนี้เอง ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูง

นั้นจะกระจัดกระจายไป' 28 แต่เมื่อทรงชুবให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน” 29 เปโตรทูลพระองค์ว่า “แม่คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ” 30 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนไก่จะขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” 31 แต่เปโตรทูลแข็งแรงที่เดียวว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็ไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูทรงปวดร้าวทรมาณในสวนเกทเสมนี (มธ 26:36-46; ลก 22:39-46; ยน 18:1)

32 พระเยซูกับเหล่าสาวก มาอยู่ที่แห่งหนึ่ง ชื่อ เกทเสมนี และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราอธิษฐาน” 33 พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตกกังวลและหนักพระทัยนัก 34 จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด” 35 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ชบพระกายลงที่ดินอธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ให้เวลานั้นล่วงผ่านไปจากพระองค์ 36 พระองค์ทูลว่า “อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำให้ทั้งปวงได้ ขอเอาถ้อยนี้เลื่อนผ่านไปจากข้าพระองค์เถิด แต่ว่าอย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” 37 พระองค์จึงเสด็จกลับมาทรงพบเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักช่วงเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ 38 ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวัง และอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลองจิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อน

นกำลัง” ³⁹ พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน ⁴⁰ ครั้นพระองค์เสด็จกลับมา ก็ทรงพบสาวกนอนหลับอยู่อีก (เพราะตาเขาลี้มไม่ขึ้น) และเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด ⁴¹ เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สาม พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “เดี๋ยวนี้ ท่านจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอเถอะ ดูเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว ⁴² ลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว”

ยูดาสทรยศพระเยซูให้เขาจับตัวไป (มธ 26:47-56; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11)

⁴³ พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้น ยูดาส ซึ่งเป็นคนหนึ่งในกลุ่มสาวกสิบสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือดาบถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ ⁴⁴ ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้น ได้ให้สัญญาณ แก่ เขาว่า “เรา จับ ผู้ใด ก็เป็น ผู้นั้น แหละจงจับกุม เขา ไป ให้มันคง” ⁴⁵ และทันทีที่ยูดาสมาถึง เขาตรง เข้า มา หา พระองค์ ทูล ว่า “พระ อาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า” แล้ว จับ พระองค์ ⁴⁶ คน เหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป

ดาบของเปโตร เหล่าสาวกละทิ้งพระเยซู (มธ 26:51-56)

⁴⁷ คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตถูกหูของเขาขาด ⁴⁸ พระเยซูจึง ตรัสถาม พวก เหล่านั้นว่า “ท่าน ทั้ง หลาย เห็น เรา เป็น โจรหรือจึงถือดาบ ถือ ตะบอง ออกมาจับเรา ⁴⁹ เรา ได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็หา

ได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคำภีร์”⁵⁰ แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป⁵¹ มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าป่านผืนหนึ่ง คลุมร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พวกเขาหน้่มๆก็จับเขาไว้⁵² แต่เขาได้สลัดผ้าป่านผืนนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป

พระเยซูทรง เฝชิญู หน้า กับ มหาปุโรหิต และสภา (มธ 25:57-68; ยน 18:12-14, 19-24)

⁵³ เขาพา พระเยซู ไป หาม หาปุโรหิต และมีบรรดาพวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น ⁵⁴ ฝ่าย เปโตร ได้ติดตามพระองค์ไป ทั่วๆจนเข้าไปถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต และนั่งผิงไฟอยู่กับพวกคนใช้ ⁵⁵ พวกปุโรหิตใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานมาเบิกประกัปรำพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้ ⁵⁶ ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จประกัปรำพระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน ⁵⁷ มีบางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จประกัปรำพระองค์ว่า ⁵⁸ “ข้าพเจ้าได้ยินคนนี้ว่า ‘เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์เลย’ ”⁵⁹ แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยังไม่ถูกต้องกัน ⁶⁰ มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมถามพระเยซูว่า “ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือ ซึ่งเขาเบิกความประกัปรำท่านนั้นจะว่าอย่างไร” ⁶¹ แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่ มิได้ตอบประการใด ท่านมหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า “ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของผู้ทรงบรมสุขหรือ” ⁶² พระเยซูทรงตอบว่า “เราเป็น และท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธาานุภาพ และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้า

สวรรค์” ⁶³ ท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า “เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ⁶⁴ ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย ⁶⁵ บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรด พระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์ ตีพระองค์ แล้วว่า แก่พระองค์ว่า “พยากรณ์ซี” และพวกคนใช้ก็เอาฝ่ามือตบพระองค์

เปโตร ปฏิเสธ พระเยซู (มธ 26:69-75; ลก 22:56-62; ยน 18:16-18, 25-27)

⁶⁶ และขณะที่เปโตรอยู่ใต้คฤหาสน์ข้างล่างนั้น มีหญิงคนหนึ่งเฝ้าพวกเขาใช้ของท่านมหาปุโรหิตเดินมา ⁶⁷ เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟอยู่เขาเขม่นดู แล้วพูดว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย” ⁶⁸ แต่เปโตรปฏิเสธว่า “ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ” เปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้าน แล้วไถ่กักขัน ⁶⁹ อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า “คนนี้แหละ เป็นพวกเขา” ⁷⁰ แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปโตรว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียวกันด้วย” ⁷¹ แต่เปโตรเริ่มสับสนและสาบานว่า “คนที่เจ้าว่านั้น ข้าไม่รู้จัก” ⁷² แล้วไถ่กักขันเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า **“ก่อนไถ่กักขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”** เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องให้

15

พระเยซูทรงถูกนำไปอยู่ต่อหน้าปีลาต (มธ 27:1-2, 11-15; ลก 23:1-7, 13-18; ยน 18:28-40; 19:1-16)

1 พอรุ่งเช้า พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์และบรรดาสมาชิกสภาได้ปรึกษากัน แล้วจึงมัดพระเยซูพาไปมอบไว้แก่ปีลาต 2 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระองค์ตรัสตอบท่านว่า “ท่านว่าแล้วนี้” 3 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบประการใด 4 ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า “ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด เขากล่าวความปรักปรำท่านหลายประการทีเดียว” 5 แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัศจรรย์ใจ 6 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ

ปล่อยตัวบาร์บัส ตรึงพระเยซูบนกางเขน (มธ 27:16-26; ลก 23:16-25; ยน 18:40)

7 มีคนหนึ่งชื่อบาร์บัสซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏผู้ที่ได้กระทำการฆาตกรรมในการกบฏนั้น 8 ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาตให้ทำตามที่ท่านเคยทำให้เขา นั้น 9 ปีลาตได้ถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้ เรา ปล่อย กษัตริย์ ของ พวก ยิว หรือ” 10 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่า พวก ปุโรหิต ใหญ่ ได้มอบ พระองค์ไว้ด้วยความ อิจฉา 11 แต่พวก ปุโรหิต ใหญ่ ยุง ประชาชน ให้ ขอ ปี ลา ต ปล่อย บาร์บัส แทน พระเยซู 12 ฝ่ายปีลาตจึงถามเขาอีกว่า “ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอะไรแก่คนนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่า กษัตริย์ ของ พวก ยิว” 13 เขาทั้งหลายร้อง ตะโกน อีกว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” 14 ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” แต่ประชาชนยังร้องว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” 15 ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อได้ให้โดยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน

16 พวกทหารจึงนำพระองค์ไปข้างในราชสำนักคือที่เรียกว่า ศาลปริทอเรียม แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน

พระเยซูถูกสวมมงกุฏหนาม (มธ 27:27-31)

17 เขาเอาเสื่อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็น มงกุฏสวมพระเศียรพระองค์¹⁸ แล้วเริ่มค้ำับพระองค์พูด ว่า “กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ”¹⁹ แล้ว เขาได้เอาไม้อ้อตีพระเศียรพระองค์ และได้ ถ่มน้ำลายรด พระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์²⁰ เมื่อเยาะเย้ย พระองค์แล้ว เขา ถอด เสื่อสี ม่วง นั้น ออก แล้ว เอา ฉลอง พระองค์เองสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียบ ที่กางเขน²¹ มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซริน เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส เดินมาจากร้านนอกตามทางนั้น เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป²² เขาพา พระองค์มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อกลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ²³ แล้ว เขา เอา น้ำ อุ่น กระทบ กับ มดยอบ ให้พระองค์เสวย แต่พระองค์ไม่รับ

การ ตรึง บน ไม้กางเขน (มธ 27:33-56; ลก 23:33-49; ยน 19:17-37)

24 ครั้น เขา ตรึง พระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็ เอา ฉลอง พระองค์ จับ สลาก แบ่ง ปันกัน เพื่อ จะ รู้ ว่า ใคร จะ ได้ อะไร²⁵ เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้่นั้นเป็นเวลาเช้าสามโมง²⁶ มีข้อหา ที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า “กษัตริย์ของพวกยิว”²⁷ เขา เอา โจร สอง คน ตรึง ไว้พร้อม กับ พระองค์ ข้างขวา พระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง²⁸ คำซึ่งเขียน ไว้ใน พระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ว่า ‘ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด’²⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็คิดว่าพระองค์ สิ้น ศีรษะของเขากล่าวว่า “เฮ้ย เจ้าผู้จะทำลาย พระวิหาร และสร้างขึ้นในสามวันนะ³⁰ จงช่วยตัว

เองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด”³¹ พวกบุโรหิตใหญ่ กับพวกธรรมาจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพวกเขาเองเหมือนกันว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้”³² ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ” และสองคนนั้นที่ถูกตรึงไว้กับ พระองค์ก็กล่าว คำหยาบ เข้า ต่อพระองค์³³ ครั้นเวลาเที่ยงก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง³⁴ พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “เอโลอี เอโลอี ลามาสะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย”³⁵ บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินก็พูดว่า “ดูเถิด เขาเรียก เอลียาห์”³⁶ มีคนหนึ่งวิ่งไป เอา ฟองน้ำ ชุบน้ำ อุ่น เปรี๊ยะ เสียบ ปลาย ไม้้อ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า “อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูว่า เอลียาห์ จะมา ปลด เขา ลง หรือ ไม่”³⁷ ฝ่าย พระเยซู ทรง ร้อง เสียง ดัง แล้วทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป³⁸ ขณะนั้นม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง³⁹ ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เมื่อเห็นว่า พระองค์ทรงร้อง เสียง ดัง และทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป แล้ว จึง พูดว่า “แท้จริง ท่าน ผู้นี้เป็น พระบุตร ของ พระเจ้า”⁴⁰ มีพวก ผู้หญิง มอง ดูอยู่แต่ ไกล ใน พวก ผู้หญิง นั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส และนางสะโลเม⁴¹ (ผู้หญิงเหล่านั้นได้ติดตาม และปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ใน แคว้นกาลิลี) และผู้หญิงอื่นอีกหลายคนที่ได้ขึ้น มายัง กรุง เยรูซาเล็ม กับ พระองค์ได้อยู่ที่นั่น

พระเยซูทรง ถูก ผัง ไว้ในอุโมงค์ ผัง ศพ ของ โยเซฟ (มธ

27:57-61; ลก 23:50-56; ยน 19:38-42)

⁴² ครั้นถึง เวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้น เป็นวัน เตรียม คือ วันก่อนวัน สะบาโต ⁴³ โยเซฟ เป็น ชาว บ้าน อาริมา เธีย ซึ่ง อยู่ใน พวก สมาชิก สภา และ เป็นที่ นับถือ ของ คน ทั้ง ปวง ทั้ง กำลัง คอยทำ อาณาจักร ของ พระเจ้า ด้วย จึง กล้า เข้าไป หา ปีลาต ขอ พระ ศพ พระ เยชู ⁴⁴ ปีลาต ก็ ประหลาด ใจที่ พระองค์ สิ้นพระชนม์ แล้ว จึง เรียก นายร้อย มาถาม เขา ว่า พระองค์ ตาย แล้ว หรือ ⁴⁵ เมื่อ ได้รู้ เรื่อง จาก นายร้อย แล้ว ท่าน จึง มอบ พระ ศพ ให้ แก่ โยเซฟ ⁴⁶ ฝ่าย โยเซฟ ได้ ซื้อ ผ้า ป่าน เนื้อ ละเอียด และ เชิญ พระ ศพ ลง มา เอา ผ้า ป่าน พัน หุ้ม ไว้ แล้ว เชิญ พระ ศพ ไป ประดิษฐาน ไว้ ใน อุโมงค์ ซึ่ง ได้ สกัด ไว้ ใน ศิลา แล้ว กลิ้ง ก้อน หิน ปิด ปาก อุโมงค์ ไว้ ⁴⁷ ฝ่าย มารีย์ ชาว มักดาลา และ มารีย์ มารดา ของ โยเสส ได้ เห็น ที่ ที่ พระ ศพ บรรจุ ไว้

16

การ ฟิ้น คิน พระชนม์ ของ พระ เยชู และ เหตุการณ์ ที่ ติด ตาม มา (มธ 28:1-15; ลก 24:1-49; ยน 20:1-23)

¹ ครั้นวันสะบาโตล่วงไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลเม ซื้อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปชโลมพระศพของพระองค์ ² เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ พอดวงอาทิตย์ขึ้น เขาก็มาถึงอุโมงค์ ³ และเขาพูดกันว่า “ใครจะช่วยกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์” ⁴ เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก ⁵ ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนุ่งห่มผ้ายาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง ⁶ ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า “อย่าตกตะลึงเลย พวกท่านทั้ง

หลายมหาพระเยซูชานาซาเรธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์หาได้ประทับที่นั่นไม่ จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เถิด ⁷ แต่จงไปบอก พวกสาวก ของ พระองค์ ทั้ง เปโตร เถิดว่า พระองค์เสด็จ ไปยัง แคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็น พระองค์ที่นั่น เหมือน พระองค์ ตรัส ไว้แก่พวกท่าน แล้ว” ⁸ หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจ จนตัวสั่น เขามีได้พูดกับผู้ใดเพราะเขากลัว ⁹ ครั้นรุ่งเช้าวัน ต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรง สำแดง พระองค์ให้ปรากฏ แก่มารีย์ชาว มักดาลาก่อน คือ มารีย์คนที่พระองค์ได้ขับ ผีออก เจ็ด ผี ¹⁰ มารีย์จึง ไป บอก พวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องไห้เป็น ทุกข์อยู่ ¹¹ เมื่อเขา ได้ยินว่า พระองค์ ทรง พระชนม์อยู่ และ มารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ ¹² ภายหลังพระองค์ ทรง ปรากฏ พระ กาย อีกรูป หนึ่ง แก่ศิษย์สอง คน เมื่อ เขา กำลังเดินทางออกไปบ้านนอก ¹³ ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอก ศิษย์อื่นๆ แต่เขา มิได้เชื่อ ¹⁴ ภายหลัง พระองค์ ทรง ปรากฏ แก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ และ ทรง ตี เตียน เขา เพราะ เขา ไม่ เชื่อ และ ใจ ดื้อดึง ด้วย เหตุ ที่เขามีได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้น มาแล้ว ¹⁵ ฝ่ายพระองค์จึง ตรัสสั่ง พวกสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุก คน ¹⁶ ผู้ที่เชื่อ และรับบัพติศมาก็คือรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะ ต้องถูกลงพระอาชญา ¹⁷ มีคนเชื่อที่ไหน หมายสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขา จะพูดภาษาใหม่หลายภาษา ¹⁸ เขาจะจับงูได้ ถ้าเขาตีหมา พิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบน

คนใช้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค”

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู (ลก 24:50-53; กจ 1:6-11)

¹⁹ ครั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเขาแล้ว พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ ประทับเบื้องขวา พระหัตถ์ของพระเจ้า ²⁰ พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น เอเมน

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James
Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2022 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a